

Rose

ม่านหมอก (ไร้สิ้นสุด)

薄雾 [无限]

微风几许 เวยเฟิงจี้สวี่

เขียน

ธมน

แปล

การอ่านดีจากรากฐานที่มั่นคง

คำนำสำนักพิมพ์

จื่อวีลือคิดไม่ถึงว่าตั้งแต่ออกเดินทางจนกระทั่งเดินทางกลับหลังจากการถูกสกัดกั้นนั้นกินเวลาไปเกือบหนึ่งเดือน ตลอดหนึ่งเดือนที่ขาดการติดต่อ สำหรับคนในครอบครัวของเขาแล้วคงจะรู้สึกทรมานใจมาก และเขาก็รู้สึกทรมานใจมากเช่นกัน เพราะเขาคิดถึงแม่วะจะแย่มากแล้ว ดังนั้นหลังเสร็จภารกิจเขาเลยเดินทางกลับบ้านไปกอดแม่วะทันที แต่การเดินทางกลับไปกอดแม่วะกับเยี่ยมครอบครัวของเขามีแต่เรื่องแปลก ๆ เต็มไปหมด จนไม่รู้ว่าเป็นเรื่องไหนจริงไม่จริง

แล้วมนุษย์แยกแยะได้อย่างไรว่าสิ่งไหนคือความจริงที่แท้จริงที่สุด ติดตามได้ในเล่มนะคะ

Rose

จากใจผู้เขียน

他穿越过了那些过去，
终于变成了他期待过的未来。

ใจผู้เขียน

อดีตที่เขาเคยเดินทางข้ามไป
กลายเป็นอนาคตที่เขาเคยคาดหวังไว้ในที่สุด

เวียงพิงจี้ลี่

จากใจนักแปล

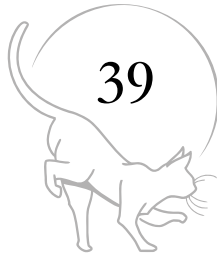
คุณจะเลือกอะไร ระหว่างอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต นิยายไซไฟ เนื้อหาแน่นที่ชวนให้สมองแล่นและขบคิดตามตลอดทั้งเรื่อง มาร่วมลุ้น ร่วมฆ่า และอาจจะซึ่งจนขอบตาอุ่นในบางครั้งไปพร้อมๆ กับผู้พิทักษ์ หน่วยเจ็ดแห่งโดมท้องฟ้ากับการทำภารกิจสุดโหดในโลกสุดประหลาดที่มีเส้นเวลาเป็นเดมิพัน รวมถึงร่วมติดตามความสัมพันธ์ของฉิ่งอวี๋ คู่รัก แสงแดดกับสายฝนผ่านม่านหมอก (ไร้สิ้นสุด) นี้ไปด้วยกันนะคะ

ธมน

ฉันเป็นใคร

จ้าววีสื่อฟื้นขึ้นมาอีกครั้งหลังจากผ่านไปสองวันแล้ว

เที่ยงตรง แสงอาทิตย์สาดส่องผ่านหน้าต่างเข้ามาในห้องพักผู้ป่วย จนเกิดประกายสีทองบนผนังสีขาวและพื้นหินอ่อน

ห้องพักผ่อนหน้าต่างเป็นสีครามและไร้หมู่เมฆ มันเป็นเพียงวันฟ้าใส ที่แสนธรรมดาวันหนึ่งในฤดูร้อน

ไม่ได้เห็นท้องฟ้าแบบนี้มานานแค่ไหนแล้วนะ

จ้าววีสื่อรู้สึกสะทอนใจ ไม่อาจประมวลผลได้ในชั่วขณะ ภายในห้องพักผู้ป่วยเปิดเครื่องปรับอากาศไว้เย็นทีเดียว บนร่างของจ้าววีสื่อถูกคลุมไว้ด้วยผ้าห่มบางๆ ผืนหนึ่ง หลังมือขวามีเข็มเสียบไว้ สารน้ำไหลผ่านกระบอกฉีดยาเข้าสู่เส้นเลือดของเขาช้าๆ ผลข้างเคียงจากการเดินทางในครั้งนี้น่ารุนแรงเกินไป จ้าววีสื่อเกิดอาการช็อกไปในช่วงเวลาสั้นๆ โชคดีที่ร่างกายของเขาผ่านการเดินทางข้ามเวลามาหลายครั้งแล้ว จึงปรับสภาพกลับมาได้อย่างรวดเร็วหลังจากได้รับการปฐมพยาบาล แต่ในเวลานี้ที่ร่างกายนอนอยู่บนเตียงหลังนุ่ม เขาพบว่าตัวเองอ่อนเพลียจนไม่อยากแม้แต่จะกระดิกนิ้วด้วยซ้ำ

[1456.6.15 14:51:40]

จ้าววีลือจำกัดเวลาที่เขาเห็นตอนกลับมาได้อย่างชัดเจน

วันที่พวกเขาออกเดินทางคือวันที่ 17 พฤษภาคม ปี 1456 คักราชชิงหยวน คิดไม่ถึงว่าตั้งแต่ออกเดินทางจนกระทั่งเดินทางกลับหลังจากถูกสกัดกั้นนั้นกินเวลาไปเกือบหนึ่งเดือน ตลอดหนึ่งเดือนที่ขาดการติดต่อสำหรับคนในสาขาเจียงเจิงและคนในครอบครัวของเขาแล้วคงจะรู้สึกทรมานใจมาก

พยาบาลแหวะมาดูจ้าววีลือที่ห้องพักรักษาหนึ่งพร้อมก็นำอาหารมาให้ โจ๊กที่เป่าจนอุณหภูมิได้ที่ เครื่องเคียงรสชาติถูกปาก ทุกอย่างทำให้จ้าววีลือน้ำลายสอ นอกจากอาหารมือนั้นที่จำได้ว่าได้กินตอนอยู่ที่ “สถานี่แหวะพักข้ามเวลา” เขาก็ไม่ได้กินอาหารร้อนๆมานานมากแล้ว อีกทั้งมือนั้นยังเป็นเพียงแค่ภาพลวงตา

กระเพาะอาหารที่ว่างเปล่าได้รับการปลอบประโลมอย่างอ่อนโยนด้วยโจ๊กอุ่นๆ ต่อมัธรรสที่ด้านชาถูกปลุกให้กลับมาทำงานอีกครั้งด้วยเครื่องเคียงจ้าววีลือรับประทานอาหารซ้ำๆ พร้อมกับแสงอาทิตย์และท้องฟ้าสีครามนอกหน้าต่าง รู้สึกผ่อนคลายลงอย่างสมบูรณ์

“ก๊อ ก๊อ” เสียงเคาะประตูห้องพักรักษาผู้ป่วยดังขึ้น

จ้าววีลือขานรับ “เข้ามาได้ครับ”

ประตูถูกเปิดออกเป็นช่องเล็กๆ คนที่โผล่หน้าเข้ามาคือหลี่ฉุน “ที่ปรึกษาจี้ คุณตื่นแล้ว!”

หลี่ฉุนหันตัวกลับมาแข็งแรงและมีชีวิตชีวาอีกครั้ง เขาที่ไม่ได้อยู่ในชุดปฏิบัติภารกิจดีดักเด็กหลงกว่าเดิมเสียอีก เขาตรงมานั่งบนเก้าอี้ที่อยู่ข้างเตียงผู้ป่วยอย่างเป็นกันเอง “ผมเดาว่าคุณน่าจะตื่นช่วงประมาณนี้ เมื่อกี้พอถามพยาบาลดู ก็เป็นอย่างที่คิดจริงๆ!”

จ้าววีลือ “ทุกคนไม่เป็นอะไรใช่ไหม?”

หลี่ฉุนตอบ “ไม่เป็นอะไร! พวกเราได้สติเร็วกว่าคุณ แต่ก็ไม่ได้เร็วกว่ามาก”

หลี่ฉุนพักอยู่ที่ห้องข้างกันนี้เอง เขาบอกจ้าววีลือ หลังจากกลับมาทุกคนต่างได้รับผลข้างเคียงในระดับความรุนแรงที่ต่างกันออกไป และถูก

ส่งเข้าศูนย์การแพทย์ของโดมห้องฟ้าพร้อมกัน

ชั้นนี้นอกจากพวกเขาสองคนแล้วก็มีเพื่อนร่วมทีมคนอื่น ๆ อยู่ด้วย พยาบาลไม่อนุญาตให้พวกเขาเข้ามาเยี่ยมพร้อมกัน หลี่ฉุนเลยรีบชิงมาก่อนคนอื่น ๆ

หลี่ฉุนเปรย “เหมือนฝันเลยจริง ๆ!”

เขาเหยียดแขนออกไปให้จิววีลือดูรอยขีดที่อยู่บนแขน “ตอนที่ผมเพิ่งตื่น ต้องหยิกตัวเองแรง ๆ อยู่หลายที่ถึงจะเชื่อว่าทั้งหมดนี้ไม่ใช่ภาพลวงตามันแน่ โศครเหมือนกับฝันร้ายเลย”

จิววีลืออยากพูดว่า ถ้าหากเป็นภาพลวงตาจริง ๆ นั้นความรู้สึกเจ็บกับรอยแผลก็ต้องเป็นภาพลวงตาด้วยเช่นกัน แต่เขายังปากไว้

อันที่จริงจิววีลือเองก็ไม่กล้าเชื่ออยู่นิด ๆ ว่าพวกเขาจะกลับมาได้อย่างราบรื่นแบบนี้ แต่ทุกอย่างก็เป็นไปตามหลักเหตุและผล

จากการสังเกตการณ์ของเขา สิ่งที่เขาเรียกว่า “ระบบโดมห้องฟ้าที่มีความคิดเป็นของตัวเอง” นั้นไม่น่าจะมีความสามารถถึงขั้นสร้างภาพลวงตาที่สอดคล้องกับความต้องการของมนุษย์ได้ขนาดนี้ ที่สำคัญที่สุดคือ ระบบโดมห้องฟ้าและศูนย์บัญชาการในยุคของพวกเขาแน่นแข็งแกร่งกว่าที่คาดคิดไว้ ไม่ช้าก็เร็วยังไงก็ต้องหาพวกเขาเจอและสกัดกั้นการเดินทางครั้งถัดไปได้สำเร็จอยู่แล้ว

ถ้าช้ากว่านี้อีกสักนิด แม้แต่จิววีลือเองก็คงคิดว่าศูนย์บัญชาการไร้ความสามารถไปเสียแล้ว

“อูโรโบรอสเอย เคออสเอย” หลี่ฉุนว่า “ถ้าไม่ใช่เพราะเมื่อกี้ได้คุยกับพี่เหวิน กับเหล่าตัวน แล้วความทรงจำและคำให้การของคนตรงกัน ผมคงคิดว่าตัวเองเป็นบ้า เบื้องบนก็คงกังวลกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเราเหมือนกัน ถึงได้จัดหาคนมาประเมินทางจิตวิทยาด้วย”

นิ้วเรียวยาวผ่องของจิววีลือวางซ้อนลง มันกระทบกับขอบถ้วยจนเกิดเสียงดังกังวาน “ประเมินทางจิตวิทยาเธอ”

“ไอ้” หลี่ฉุนตอบ “พวกเราฟื้นเร็วกว่าคุณ เลยทำเสร็จไปเรียบร้อยแล้ว ผมได้ยื่นห้องพยาบาลพูดว่า พวกเราหายไปเกือบหนึ่งเดือน ทำเอา

ทุกคนใจหายใจคว้าวานเกือบจะกลายเป็นตำนานของกรมไปแล้ว ตอนนี้คือ
รอผลประเมินของแต่ละคนว่าจะผ่านหรือเปล่า ผลลัพธ์จะเป็นตัวกำหนดว่า
เราจะได้กลับบ้านเมื่อไหร่”

จิววีลือพยักหน้า

ตามกระบวนการก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ หลี่ฉุนเปลี่ยนเรื่องทันใด เขา
เอ่ยถาม “ที่ปรึกษาจี้ พอลอกไปได้ คุณจะกลับไปที่หนิงเจิงเหรอ”

“ใช่” จิววีลือรับคำ ก่อนเอ่ยเสริมเล็กน้อย “ถ้าพวกคุณไม่ต้องการ
ความช่วยเหลือจากผมในการทำภารกิจระดับ A ที่เมืองซีจิงนั้นแล้วละก็นะ”

เดิมที่เขาไปที่เจียงเจิงก็เพื่อให้ความช่วยเหลือในการทำภารกิจให้
สำเร็จ

“เรื่องนั้นคงไม่ต้องแล้วละ” หลี่ฉุนตอบ “มีคนทำภารกิจนั้นสำเร็จ
ไปแล้ว”

ช่างสมกับเป็นหลี่ฉุนจอมเมาท์และช่างคุย หลังจากตื่นมาได้ไม่ทันไร
เจ้าตัวก็ไปสอบถามเรื่องราวหลังจากพวกเขาออกเดินทางจนแจ่มแจ้ง

ศูนย์บัญชาการที่สามตรวจพบว่าหน่วยเจ็ดแห่งโดมห้องฟ้าเดินทางไป
ไม่ถึงพิกัดเวลาที่ถูกต้อง ทั้งยังอยู่ในสถานะไร้การเชื่อมต่อ จึงสั่งฝ่าย
ตรวจการให้ค้นหาตำแหน่งของพวกเขาทันที และมอบหมายภารกิจระดับ A
ที่แต่เดิมเป็นของหน่วยเจ็ดให้หน่วยเก้าไปดำเนินการให้สำเร็จ

การแข่งขันจัดอันดับของกลุ่มผู้พิทักษ์นั้นเป็นไปอย่างดุเดือด หลี่ฉุน
พูดด้วยความไม่โอ “ดีไม่ดีพวกมันคงหวังให้เราหายไปตลอดกาล เพื่อ
รอรับช่วงหน่วยของเราต่อ”

สาเหตุที่ทั้งสองกลุ่มแข่งขันกันนั้น จิววีลือพอจะรู้มาบ้างแล้ว

ไม่น่าเชื่อว่าชนวนแห่งปัญหาจะมาจากหัวหน้าหน่วยแข่งช่งคนนั้น

หลังจากบ่นจบ หลี่ฉุนก็ถามอย่างตะกุกตะกักอีกครั้ง “เออ เหล่าอวี
อาจจะต้องปลดเกษียณถาวร ทีมเรายังขาดคนอยู่ ถ้าภารกิจหน้าเราต้องการ
ความช่วยเหลือ คุณจะมาใหม่ที่ปรึกษาจี้”

จิววีลือ “ดูตามสถานการณ์”

มนุษย์ก็เป็นเช่นนี้ที่มักจะทำให้เกิดความผูกพันหลังจากได้อยู่ร่วมกัน

จิววีลือพบว่าตัวเองไม่สามารถปฏิเสธอย่างไร้ความรู้สึกได้เหมือนกับเมื่อก่อน

หลี่ฉุนถาม “ตามสถานการณ์ยังไง?”

จิววีลือ “...”

หลี่ฉุนลูบท้ายทอย “เอ่อ ตอนนี่เพิ่งกลับมา พูดเรื่องนี้ก็ดูจะเร็วไปหน่อยแฮะ”

สภาพจิตใจของจิววีลือดูไม่ค่อยสู้ดีนัก แม้ว่าจิววีลือได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าเขาไม่ใช่คนอ่อนแอด้านพลังกำลังในการต่อสู้ แต่ภาพความบอบบางที่เขาไม่สามารถคลายเกลียวผ่าขูดได้นั้นยังคงฝังลึกอยู่ในใจ หลี่ฉุนคุยจ้ออีกสักพักก็รีบกลับไปยังห้องพักของตัวเองอย่างรู้กาลเทศะ หวังให้จิววีลือได้พักผ่อนเต็มที่

ทว่าหลี่ฉุนเพิ่งออกไปได้ไม่ทันไร คนอื่นๆ ก็ทยอยมาทักกันไม่ขาดสาย คู่แฝด โจวหมิงเซวียน และตัวนเหวินพากันมาเยี่ยม เพราะเสียงดังครึกครื้นเกินไป ผ่านไปสักพักจึงถูกพยาบาลไล่กลับห้องพักของตัวเอง สรุปคือ จุดประสงค์ของพวกเขามีเพียงอย่างเดียว : คาดหวังว่าจิววีลือจะอยู่ต่อ

จิววีลือรู้สึกสนใจเล็กน้อย แต่ก็เริ่มหวั่นไหวบ้างเหมือนกัน

หลังจากผ่านประสบการณ์ในการกิจอันตรายและน่าสะพรึงกลัว ผ่านประสบการณ์การลักพาตัวทางมิติเวลาอันโหดร้ายไม่ว่ากับใคร เรื่องเหล่านั้นก็ได้กลายเป็นเงามืดในจิตใจไปแล้วอย่างสมบูรณ์ อย่างไรก็ตามแต่เปลี่ยนเป็นคนที่ยืนต่อแรงกดดันไม่ได้เลย แค่เปลี่ยนเป็นคนธรรมดา เกรงว่าก็คงจะรู้สึกต่อต้านการโดยสารแคปซูลเพื่อเดินทางข้ามเวลาอีกครั้งเป็นแน่

แต่หน่วยเจ็ดแห่งโดมห้องฟ้านั้นต่างออกไป

แน่นอนพวกเขาเพิ่งกลับมาสู่ความเป็นจริง จะให้ออกปฏิบัติภารกิจอีกครั้งในทันทีก็คงจะเป็นไปไม่ได้ แต่พวกเขากลับครุ่นคิดเรื่องภารกิจในครั้งถัดไปกันแล้ว

ความสามารถในการรับมือต่อแรงกดดันทางจิตใจเช่นนี้ จะไม่ให้ผ่านการประเมินคงเป็นไปไม่ได้

ฆ่าไม่ตาย อันตรายไม่กลัว ความอึดถือึกทนของหน่วยเจ็ดแห่งโดม

ห้องฟ้านั้นร้ายกาจยิ่งกว่าแมลงสาบเสียอีก

หลังจากเพื่อน ๆ ในทีมกลับไป ผู้เชี่ยวชาญก็มาถึงตามเวลาที่นัดกันไว้ และทำการประเมินทางจิตวิทยาให้จ้าววีรสู่นานถึงสามชั่วโมง ก่อนเสร็จสิ้น ผู้เชี่ยวชาญถามคำถามสามข้อ

“จ้าววีรสู่อะไรระหว่างเกิดปัญหาในการเดินทางครั้งนี้ คุณเกิดความรู้สึกคลอนต้อระดับความไว้วางใจในระบบโดมห้องฟ้าและศูนย์บัญชาการหรือไม่”

จ้าววีรสู่อตอบ “ไม่ครับ”

ผู้เชี่ยวชาญถาม “ทำไมล่ะ”

จ้าววีรสู่อ “เพราะถ้าอธิบายด้วยคำว่า ‘มิติ’ ผมคิดว่า ระบบโดมห้องฟ้าที่มีความคิดเป็นของตัวเอง นั้นล้าหน้าเกินกว่ามิติของเรามาก เพราะฉะนั้นนี่จึงเป็นเพียงอุบัติเหตุครั้งหนึ่งที่ไม่ใช่ใครสามารถคาดเดาได้ ในทางกลับกัน ผมเองก็เชื่อมั่นว่าโดมห้องฟ้าและศูนย์บัญชาการจะต้องหาพวกเรามาแน่นอน เป็นห่วงแค่เรื่องต้องใช้เวลานานแค่ไหนเท่านั้น”

ผู้เชี่ยวชาญถามต่อ “ถ้างั้น หลังจากเกิดข้อผิดพลาดในการเดินทาง คุณเคยคิดจะปล่อยเลยตามเลยแล้วใช้ออกาสนี้เดินทางไปยังช่วงเวลาอื่นหรือไม่”

หลังจากถามคำถามนี้ ผู้เชี่ยวชาญผิวซีดขยับแว่นตาของตัวเอง แล้วมองจ้าววีรสู่อด้วยท่าทางจริงจัง

จ้าววีรสู่อหลุบตาลง เครื่องจับเท็จขนาดเล็กติดอยู่บนข้อมือของเขา เพื่อตรวจจับชีพจร

เขาเอ่ยตอบอีกครั้งด้วยน้ำเสียงคงเดิม “ไม่ครับ ผมไม่เคยมีความคิดแบบนั้น เพราะผมรู้ว่าองค์กรรักษาคำมั่นสัญญา ไม่ซ้าก็เร็วต้องให้ออกาสนั้นกับผมแน่”

เครื่องจับเท็จแสดงไฟสีเขียว

ผู้เชี่ยวชาญเก็บอุปกรณ์และจากไปอย่างรวดเร็ว

เก้านาฬิกาของวันถัดมา รายงานการประเมินของหน่วยเจ็ดแห่งโดมท้องฟ้า ก็ออกมาเรียบร้อยแล้ว

สมาชิกในที่ม่านกันทุกคน พวกเขาสามารถกลับได้แล้ว

หลังจากกลับไป ทุกคนต้องเขียนรายงานส่งโดยละเอียด นอกจากนั้น ทางสาขายังตัดสินใจให้พวกเขาทุกคนหยุดพักร้อนเป็นเวลาสามเดือน เพื่อปรับสภาพร่างกาย และต้องทำการประเมินทางจิตวิทยาอีกครั้งเมื่อกลับมาที่โดมท้องฟ้า

ตัวเนวินนำของใช้ส่วนตัวของทุกคนกลับมา จีอวีลือได้รับเสื้อผ้า โทรศัพท์มือถือ และของส่วนตัวอื่นๆ

จีอวีลือเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อย ทันทีที่ประตูห้องพักผู้ป่วยเปิดออก เขาก็เห็นซึ่งฉิ่งหลานยืนพิงผนังอยู่นอกห้องของตัวเอง “ที่ปรึกษาจี้...”

เสียงทุ้มต่ำอันคุ้นเคย

เหมือนกับครั้งแรกที่มันรุกเข้ามาในหัวของจีอวีลือผ่านช่องสัญญาณร่วม ทำเอาเขาไม่ทันตั้งตัว จนแม้แต่หัวใจยังเต้นแรงเล็กน้อย

ร่างสูงโปร่งพร้อมท่อนขาขาวดูคล่องแคล่วของชายหนุ่มให้ความรู้สึกโดดเด่นสะดุดตาเป็นอย่างมาก แม้แต่ท่าก้มมองมายังทำเอาเขารู้สึกอยากจะทำอะไรสักอย่าง - ไม่เจอกันหลายวัน อีกทั้งครั้งสุดท้ายที่อยู่ด้วยกันในรอยแยกนั้น อีกฝ่ายก็อยู่ในร่างของเด็ก ซึ่งฉิ่งหลานในร่างผู้ใหญ่ให้ความรู้สึกดูเด่น จนจีอวีลือรู้สึกเหมือนตอนที่ได้เจอเจ้าตัวเป็นครั้งแรก

ซึ่งฉิ่งหลานคล้ายกับกำลังรอดด้วยความเบื่อหน่าย ทันทีที่จีอวีลือออกมา เขาก็เอ่ยบอก “คุณซ้ำแบบนี้เสมอเลยนะ”

เหตุการณ์นั้นคล้ายกับเคยเกิดขึ้นมาก่อนแล้ว

จีอวีลือจำได้ ตอนนั้นที่พวกเขาผลัดกันไปอาบน้ำที่ยานอวกาศหลังกลับมาจากป่าฝน ซึ่งฉิ่งหลานก็รอเขาอยู่ด้านนอกแบบนี้เหมือนกัน

สีหน้าจีอวีลือไม่แปรเปลี่ยน นัยน์ตาสวยมองซึ่งฉิ่งหลาน “หัวหน้าซึ่งคุณก็มาหยิบยื่นไมตรีให้ผมอีกคนหรือไง”

“เปล่าหรอก” ซึ่งฉิ่งหลานตอบด้วยน้ำเสียงไม่จริงจังนัก “รีบร้อนไปก็เชื่อว่าสำเร็จ ผมหยิบยื่นให้ ก็ไม่แน่ว่าที่ปรึกษาจี้จะรับไว้”

เขาผละออกจากกำแพงมายืนตัวตรง ก่อนจะกระตุกยิ้มมุมปากเล็กน้อย “ความจริงผมพินก่อนใครเพื่อน แล้วก็อยากมาหาคุณตั้งนานแล้ว มีเธอจะปล่อยให้เจ้าพวกนั้นซึ่งมาสร้างความประทับใจก่อน แต่ผมโชคไม่ค่อยดีเท่าไร ทันทีที่พินขึ้นมาก็ถูกตรวจสอบ สอบสวนและประเมินติดต่อกัน เบื้องบนคงไม่อยากเห็นผมได้พักละมั้ง”

ซ่งฉิงหลานเป็นหัวหน้าหน่วย แนนอนว่าเหตุการณ์ที่อีกฝ่ายต้องเผชิญนั้นย่อมแตกต่างจากพวกเขาอยู่แล้ว

ด้วยเหตุนี้สมาชิกที่มาเยี่ยมเยียนในตอนแรกจึงไม่มีซ่งฉิงหลาน จิววีลือเองก็ไม่ได้ถาม เขารู้ว่าอีกฝ่ายคงไม่สามารถปลิกตัวมาได้ง่ายๆ

จิววีลือเอ่ย “งั้นไว้กลับไป ผมจะเขียนชมคุณลงในรายงานภารกิจมากขึ้นอีกหน่อยแล้วกัน”

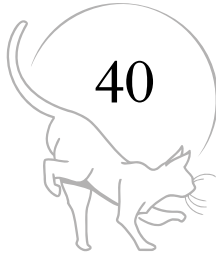
“ไม่ต้องรอในรายงานภารกิจหรอก” ซ่งฉิงหลานเอ่ยด้วยน้ำเสียงสบายๆ “ผู้จัดการไม่อยากเชิญพวกเราไปกินอาหารพอดี คุณพูดชมผมได้เลย”

ผู้จัดการ...จี้?

จิววีลือนิ่งหน้า “สาขาเจียงเฉิงมีผู้จัดการกี่คนเนี่ย”

ซ่งฉิงหลานตอบ “มีแค่คนเดียว ทำไมเธอ?”

แววตาของจิววีลือเปลี่ยนไป “แล้วผู้จัดการวังล่ะ”

เมื่อได้ยินจ้อวีสื่อถามเช่นนั้น ถึงแม้ว่าซังฉิงหลานจะไม่เข้าใจทำอะไร แต่ก็ลดความสบายๆ ในน้ำเสียงนั้นลง “ผู้การวังไหน”

ผู้การวังแห่งเจียงเจิงของโตมท้องฟ้า

ผู้หญิงอายุห้าสิบสามปี บุคลิกนุ่มนวลอ่อนโยน ทำงานรวดเร็วและเรียบง่าย เวลาโกรธก็เซียวแค้นทั้งได้ง่ายๆ

จ้อวีสื่อจำทุกสีหน้าของหลอนได้อย่างชัดเจน รวมถึงกลิ่นน้ำหอมบนตัวของอีกฝ่ายด้วย

แต่ทำไมซังฉิงหลานถึงบอกว่าผู้การสาขาเจียงเจิงแซ่จี แกมยังมีแค่คนเดียว!

นางสังหรณ์ไม่ดีบางอย่างผุดขึ้นมาในใจของจ้อวีสื่อ ความคิดต่างๆ ในหัวสมองเชื่อมต่อนำเข้าด้วยกัน เกิดความผิดพลาดที่ตรงไหน พวกเขายังอยู่ระหว่างการถูกลักพาตัวและไม่ได้กลับมาจริง ๆ โตมท้องฟ้าบ่อนภาพลวงตาใส่หัวสมองของพวกเขาอีกครั้ง เพื่อให้เข้าสู่ภารกิจครั้งใหม่ หรือมีอะไรผิดปกติเกี่ยวกับความทรงจำของเขา ทำให้เขาสับสนแล้วเกิดปรากฏการณ์คล้ายกับภาพความจำทับซ้อนอีกแล้วอย่างนั้นหรือ

สีหน้าของจ้อวีสื่อพลันเปลี่ยนแปลงเป็นตึงเครียดและซีดลงทันทีโดยไม่รู้ตัว

ดวงตาฉายแววประหม่าสลับกับความลังเล และเป็นครั้งแรกที่ซ่งฉิงหลานได้เห็นท่าทีแบบนี้ของจื่อวีลือ

เสียง “ตึก ๆ” ดังขึ้นในใจของซ่งฉิงหลาน เขานึกถึงรายงานการประเมินทางจิตวิทยาของจื่อวีลือ

ถึงแม้ว่าจะจะเป็นคนที่เข้มแข็งและมีจิตใจมั่นคงขนาดไหน แต่เมื่อประสบกับโลกอันน่าเหลือเชื่อพวกนั้นก็ย่อมจะเกิดบาดแผลทางใจในระดับที่แตกต่างกัน ทุกคนในหน่วยเจ็ดแห่งโดมห้องฟ้าต่างได้รับผลข้างเคียงในระดับที่มากบ้างน้อยบ้างต่างกันไป บ้างก็รู้ตัว บ้างก็แฝงอยู่ในจิตใจได้สำนึกของพวกเขา แต่อยู่ในสถานะที่สามารถควบคุมได้ ด้วยเหตุนี้ทางสาขาจึงตัดสินใจให้พวกเขาหยุดพักยาวเป็นเวลาสามเดือน

แต่จื่อวีลือนั้นต่างออกไป ผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญสำหรับเจ้าตัวคือ : สมบูรณ์แบบ

ซ่งฉิงหลานเป็นหัวหน้าหน่วย เขาอยู่ในที่ประชุมด้วย แต่ผู้เชี่ยวชาญกลับไม่ได้มองผลประเมินนั้นในแง่ดี เพราะจื่อวีลือเหมือนกับนักเรียนที่ผ่านการท่องคำตอบมาแล้ว ไม่ว่าจะตอบอย่างไรก็ได้คะแนนสูงเสียทุกครั้งไป แต่ไม่ใช่เพราะเข้าใจในเรื่องนั้นจริงๆ

ทั้งสองคนอยู่ด้วยกันมานานพอที่จะเข้าใจกันโดยไม่ต้องพูดอะไร ซ่งฉิงหลานก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าวแล้วจับไหล่ของจื่อวีลือไว้ อดไม่ได้ที่จะลดเสียงลง “ที่ปรึกษาจี้ คุณคิดอะไรอยู่เธอ?”

จื่อวีลือเม้มริมฝีปากแน่น พยายามฝืนพูด “ผมอยาก...ทำให้สมองโล่งก่อน”

ขณะที่พูด จื่อวีลือหยิบกล่องยาของเขาออกมาจากกระเป๋ากางเกง ยานั่นกินมากเข้าก็เชื่อว่าจะดี แต่สีหน้าของจื่อวีลือแย่มากจริงๆ ซ่งฉิงหลานหมุนตัวกลับไปยังห้องพักผู้ป่วยทันที แล้วรินน้ำมาหนึ่งแก้ว ก่อนออกมาเขาใช้หลังมือแตะทดสอบอุณหภูมินี้ “อุ่น ๆ”

จื่อวีลือหยิบยาออกมาหนึ่งเม็ดแล้วใส่ปาก ก่อนจะรับน้ำจากมือของซ่งฉิงหลาน

เขาดื่มน้ำหนึ่งอึกก็เงยหน้าขึ้น ลูกกระเดือกบนลำคอระหงชยับกลิ้ง

กลิ่นเอามีดยาลงไปอย่างริบเร่ง

รูปร่างเขาผอมบาง ผิวพรรณขาวล่อ เวลานั้นอยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาว กางเกงสแล็คสีดำ ซึ่งเป็นชุดเดียวกับที่เขาสวมใส่ตอนมาที่เจียงเจิงเป็นครั้งแรก ดูสูงเพรียวและสะอาดสะอ้าน ครั้งแรกที่ได้พบกัน ช่งฉิงหลาน รู้สึกว่าจิววีสื่อเหมือนต้นสนข้างทะเลสาบที่ปกคลุมไปด้วยหิมะ ยามนี้เขากลับสัมผัสได้ถึงร่องรอยความเปราะบางที่แทบจะสังเกตเห็นไม่เห็นจากความรู้สึกเยือกเย็นนั้น

จิววีสื่อใช้ยาเพื่อระงับสติเป็นประจําอย่างนั้นหรือ

หรือแค่บางครั้งเท่านั้น

ในศูนย์การแพทย์ชั้นนี้มีคนไม่มากนัก แทบจะไม่มีใครเดินผ่านทางเดินเลย

จิววีสื่อกินยาเรียบร้อยก็หลับตาลงเงิบ ๆ อยู่หลายสิบวินาที แน่นนอนว่ายาไม่มีทางออกฤทธิ์เร็วขนาดนั้น แต่ก็เพียงพอจะทำให้เขาสบายใจขึ้น

ตอนที่ลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง นัยน์ตาของเขาดูสดใสขึ้นเล็กน้อย เมื่อเห็นช่งฉิงหลานยังคงยืนอยู่ข้าง ๆ ด้วยความเป็นห่วงเลยเอ่ยบอก “หัวหน้าช่ง คุณยังจำได้ไหมว่าคนที่ตั้งตัวผมมาที่เจียงเจิงเป็นการชั่วคราวและสั่งให้เราออกปฏิบัติภารกิจเป็นใคร”

ในตอนนั้นเอง จู ๆ ก็มีใครบางคนตะโกนขึ้นมา “หัวหน้า! ที่ปริกษาคี!”

บรรดาเพื่อนร่วมทีมเดินเข้ามาหาพร้อมกับเสียงหัวเราะดังเอะอะ แต่ละคนเก็บข้าวของเรียบร้อยแล้ว

โจวหมิงเซวียนพูดขึ้น “พวกนายสองคนทำอะไรอยู่ตรงนี้ รอพวกเราหรือ”

ทั้งฉีกอดคอกน้องชาย ก่อนจะเอ่ยแซวด้วยอีกคน “หัวหน้า นายไปกับพวกผู้จัดการฉีแล้วไม่ใช่หรือ ตั้งใจมารอพวกเราโดยเฉพาะเลยหรือ”

ช่งฉิงหลานตอบด้วยท่าทางเป็นธรรมชาติ “มารอพวกนายโดยเฉพาะงั้นหรือ หน้าไม่อายเลยนะ ฉันมารอที่ปริกษาคี”

ทุกคน “เฮอะ! เลือกปฏิบัติ!”

ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่กลุ่มหนึ่งที่พ้อออกไปทำภารกิจแล้วก็กลายเป็น

พวกทหารเดนตายที่ไม่เหลือบรรยากาตตั้งเครียดใต ๆ หากปล่อยไว้ข้างนอก
รับรองว่าคนที่สัญญาไปมาเห็นเข้าคงได้เดินหลบเป็นแน่

ทุกคนแย่งกันพูดจากากกลางไปมา แต่ทั้งหมดทั้งมวลล้วนเป็นการ
หยอกล้อกันเล่น เห็นได้ชัดว่าทุกคนอารมณ์ดีมาก

“ที่ปรีกาจี้เป็นคนเดียวที่อยู่ต่างเมือง ไม่มีรถ ฉันเลยมีหน้าที่ไปรับ
ไปส่ง” ช่งฉิงหลานพูดเหมือนเป็นเรื่องปกติที่ต้องเป็นอย่างนั้น “อีกอย่าง
เย็นนี้ผู้การไม่ได้แค่จะเชิญพวกเราไปกินข้าว แต่จะถือโอกาสจัดงานเลี้ยงส่ง
ให้ที่ปรีกาจี้ด้วย”

หลังจากรับประทานอาหารเสร็จ จี้อวีลือก็จะเดินทางกลับไปหิ้งเจิง
ด้วยตัวโดยสารเที่ยวบ้าย

ทุกคนพากันนึกถึงเรื่องที่ย้อวีลือกำลังจะไปจากหน่วยเจ็ดแห่งโดม
ห้องฟ้า

ทั้งเจ็ดคนเฮโลกันเข้าไปในลิฟต์

ย้อวีลือยืนอยู่ในมุม หลี่จุนขยับเข้ามาใกล้ด้วยความเจ้าเล่ห์ “ที่
ปรีกาจี้ หลังจากกลับไปแล้วจะคิดถึงพวกเราไหม”

“ฮ้อ” ตัวนเหวินว่า “ที่ปรีกาจี้เป็นคนซ้ออาย พวกนายไม่เห็นหรือว่า
ตอนนี้เขาหดหู่มากแค่ไหน ชัดเจนจะตายว่าเขาเสียใจที่ต้องแยกจากพวกเรา”

ย้อวีลือ “...”

นอกจากหลี่จุนแล้ว สมาชิกในหน่วยเจ็ดมีรถกันทุกคน แต่ไหนแต่ไร
หลี่จุนก็อาศัยติดรถไปกับตัวนเหวินอยู่แล้ว พวกเขาออกจากลิฟต์พร้อมกัน
ที่ชั้นหนึ่ง เพื่อไปเอารถที่ศูนย์บัญชาการ

ช่งฉิงหลานออกไปก่อนหน้านี้อแล้วหลายรอบ รถของเขาจึงจอดอยู่
ที่ลานจอดชั้นใต้ดิน

หลังจากทุกคนแยกย้ายกัน จี้อวีลือก็เดินตามช่งฉิงหลานไปจนถึง
ชั้นใต้ดิน

ลานจอดรถชั้นใต้ดินนั้นไม่ถือว่าคับแคบ ตอนที่เดินไปถึงบริเวณหนึ่ง
จู่ ๆ แสงไฟเหนือศีรษะก็กะพริบติด ๆ ดับ ๆ เพราะมีหลอดไฟดวงหนึ่งเสีย

ย้อวีลือปลันตะลึงงันไปหนึ่งถึงสองวินาที

ในทางเดินใต้ดินของอาคารรุ่นจีน หลอดไฟที่ห้อยต้องแต่งพวกนั้น สองมือขีดข่วนที่ย่นมาหาพวกเขา อีกทั้งยังมีเสียงป็นดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง ในเวลานี้ทุกอย่างต่างผุดขึ้นมาในสมองของเขาย่างผิดเวลาโดยไม่อาจควบคุมได้ แต่เพียงแค่นั้นถึงสองวินาที ภาพเหล่านั้นก็หายไป

ซ่งฉิงหลานเอ่ยแทรกขึ้นมา

“รถจอดตรงนี้” ซ่งฉิงหลานเปิดประตูรถ “ขึ้นรถสิ”

รถสปอร์ตสีเงินรูปทรงโฉบเฉี่ยว สีเคลือบเงาบนตัวรถส่องประกาย มันจอดนิ่งอยู่ในลานจอดรถอย่างเงียบเชียบ

ซ่งฉิงหลานเปลี่ยนมาอยู่ในชุดลำลองแล้ว นัยน์ตาสีเข้มติดรอยยิ้ม ยืนอยู่ข้างรถเหมือนกับเป็นนายแบบโฆษณาชายรถ

จ้าววีลือขึ้นรถแล้วคาดเข็มขัดนิรภัยให้ตัวเองเรียบร้อย “นี่คุณแอบยกยอกเงินหรือเป็นทนายทศวรรษสิกันเนี่ย”

โดยส่วนตัวแล้วซ่งฉิงหลานไม่ใช่คนถ่อมตัวอะไร ฐานะทางครอบครัวและความสามารถล้วนหล่อหลอมเป็นส่วนหนึ่งของลักษณะนิสัยที่ยิ่งทะนงของเขา เขาสตาร์ตรถแล้วขับออกไปท่ามกลางเสียงกระหึ่ม “ก็ต้องยกยอกอยู่แล้ว คุณดูสิ คำตอบแทนของพวกเราที่นี่มันแคไหนกันเชียวที่ปรึกษาจี้ไม่หวั่นไหวบ้างหรือไง เงินที่ต้มไว้ ผมแบ่งให้คุณครึ่งหนึ่งได้นะ”

หลังจากถอดมาดหัวหน้าหน่วยผู้พิทักษ์แนวหน้าออกไป เขาก็ไม่ต่างอะไรกับชายหนุ่มธรรมดาๆ นอกเสียจากสถานะทางการเงินที่ดีกว่าหน่อย

บนข้อมือของซ่งฉิงหลานสวมนาฬิกาหน้าปัดเรียบๆ รุ่นหนึ่ง บังเอิญว่าใครบางคนในครอบครัวของจ้าววีลือเองก็มีรุ่นนี้อยู่หนึ่งเรือนเหมือนกัน แต่ราคาของมันไม่ได้เรียบง่ายด้วยเลยสักนิดเดียว มือใหญ่ที่มองเห็นข้อต่อชัดเจนและคอยควบคุมปืนลูกซองเวลาออกปฏิบัติภารกิจ กำลังจับพวงมาลัยไว้หลวมๆ ไม่รู้ทำไม จ้าววีลือถึงได้คิดถึงความรู้สึกที่มีของของตัวเองถูกสองมือนี้กุมเอาไว้

ที่จำได้คือมันอุ่นและแข็งแกร่งมาก

เขาตอบคำหยอกเย้าของซ่งฉิงหลาน “ไม่ดีกว่า ผมไม่อยากจะติดคุก”

ซ่งฉิงหลานเดาคำตอบนี้ได้ตั้งแต่แรกแล้ว จึงเลิกพูดเล่น และตอบ

คำถามแทน “เงินเดือนของหัวหน้าหน่วยค่อนข้างดี แล้วผมก็มีไปลงทุนนิดหน่อยด้วย”

รถยนต์เคลื่อนตัวออกจากศูนย์การแพทย์ ออกจากโดมห้องฟ้า

ตอนที่ผ่านเครื่องกันรถยนต์ ซึ่งจึงหลานสแกนใบหน้า เขาเหลือบเห็นจิววีลือกำลังหรีตาลงท่ามกลางแสงอาทิตย์ ท่าทางดูเกียจคร้านเล็กน้อย

แสงแดดยามเช้านั้นไม่ถึงว่าแรงจนเกินไป จิววีลือปล่อยให้ลำแสงที่สาดเข้ามาอบไล่ผิวอย่างละมุน พลังทอดสายตามองวิวถนนพลุกพล่านของเมืองเจียงเฉิงที่ผ่านไปตามความเร็วของรถ

เขาเงยมาก คงเป็นเพราะยาเริ่มออกฤทธิ์แล้ว สีหน้าดูดีกว่าเมื่อครู่ที่อยู่ในห้องพักผู้ป่วยมากและดูมีชีวิตชีวามากขึ้นด้วยเช่นกัน เจ้าพวกเกะกะไม่อยู่ ซึ่งจึงหลานอยากถามเรื่องที่จิววีลือต้องการคุยก่อนหน้านี้ ทว่าคราวนี้กลับถูกขัดจังหวะด้วยเสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์

เป็นโทรศัพท์ของจิววีลือ

จิววีลือเพิ่งได้โทรศัพท์คืน จึงยังไม่มีโอกาสได้โทร.รายงานคนทางบ้านเดาที่บ้านคงได้รับแจ้งแล้ว

เขาเหลือบมองแวบหนึ่งว่าใครโทร.เข้ามา ก่อนที่ความเครียดซึ่งในแววดตาจะผ่อนคลายลง “ฮัลโหล...”

ใครกัน?

ซึ่งจึงหลานมองตรงไปด้านหน้า

เมื่อจี้หมินเยวี่ได้ยินเสียงของอีกฝ่ายก็ต้องสูดลมหายใจเข้าแรง ๆ ทันที “ในที่สุดก็กลับมาสักที ยังคิดว่านายจะหายไปแล้วจริง ๆ ฉันเกือบจะต้องตายเป็นการชดใช้ให้พ่อแล้ว เพราะเขาจะฆ่าฉันแน่”

จิววีลือก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงสบาย ๆ เช่นกัน “โหดร้าย”

จี้หมินเยวี่ “เพื่อนนักเรียนจี้ตัวน้อย นายอย่ามาทำเป็นรังเกียจความรุนแรงหน่อยเลย เพื่อนายแล้วดูเหมือนเหล่าจี้จะทำได้จริง ๆ หลายปีมานี้ นอกจากตบฉันรอบนั้น เขาก็ไม่เคยพูดถึงเรื่องที่ผมไม่ควรพานายเข้าโดมห้องฟ้าอีกเลย เดือนนี้ทั้งเดือนฉันโดนเขาตำหนิตายแล้ว ถ้านายยังไม่กลับมาอีก หนึ่งเจียงคงได้ยอมด้วยเลือดของฉันทันทีจริง ๆ พ่อแม่เข้ามา

ช่วยฉันเพราะสงสาร เขาก็ยิ่งโกรธมากขึ้นไปอีก”

จิววีลือพูด “เวลาปกติพี่ก็ควรจะยอมเขาบ้าง อย่าเอาแต่ทะเลาะแย่งความรักกับเขา”

ยอม? แย่งความรัก?

ซ่งฉิงหลาน “...”

ซ่งฉิงหลานเป็นคนที่ไม่ชอบยุ่งเรื่องส่วนตัวของคนอื่น เขาอยากจะทำจ้ออยู่กับการขับรถเท่านั้น

ตอนที่รถเคลื่อนตัวอยู่ก็ยิ่งพอว่า แต่ดันมาเจอไฟแดงนานถึง 120 วินาทีตรงสี่แยกขนาดใหญ่

ซ่งฉิงหลานใช้มือข้างหนึ่งคลึงขมับ นิ้วมืออีกข้างที่อยู่บนพวงมาลัยเคาะไปตามจังหวะนับถอยหลังของตัวเลขไฟแดง

จี๋หมินแย้วเล่าเรื่องหยุ่มหยุ่มมากมายที่เกิดขึ้นในบ้านอย่างย่อ ๆ ชมกลั่นความปรารถนาในการฟ้องร้องต่อ “ตัวที่เยวก็โง่ง”

จิววีลือตอบ “บายสอง”

จี๋หมินแย้วคำนวณ “จนถึงบ้านจริงๆ ก็น่าจะประมาณสี่โมงกว่า วันนี้ นายพักอยู่ที่บ้านก่อนค่อยแวะเข้ามาพุงนี้ใหม่ ฉันกลัวว่าถ้านายเข้ามาวันนี้ พวกเขาต้องบ่นนายแน่”

จิววีลือ “ได้”

“ดีล” จี๋หมินแย้วเอ่ย “นั่งตกลงตามนี้ คืนนี้ฉันจะไปที่โรงเรียนสักหน่อย พอตีสามนเลี้ยว แล้วจะถือโอกาสเอาแมวกลับไปส่งให้นายเลย”

จิววีลือคิดถึงแมวแล้ว

แน่นอนว่าตอนจากมานั้น เขาไม่ได้พาแมวไปที่สาขาหนึ่งเฉิงแล้วฝากให้เพื่อนร่วมงานช่วยเลี้ยงจริงๆ ทروق แต่ส่งไปที่บ้านของจี๋หมินแย้วล่วงหน้า จากมาหนึ่งเดือน ไม่รู้ว่าเจ้านายทั้งหลายของเขาจะคิดถึงเขาหรือเปล่า เขาเดาว่าน่าจะคิดถึงแหละ

บนโลกใบนี้ไม่มีเรื่องอะไรที่ทำให้รู้สึกผ่อนคลายได้มากกว่าการลูบเจ้าแมวเหมียวอีกแล้ว แค่คิดมุ่ปากของจิววีลือก็ยกขึ้นมาน้อยๆ

เขาถามพี่ชายตัวเอง “แล้วคืนนี้พี่จะมาก็โมง”

ไฟเขียวแล้ว

ซึ่งจึงหลานออกรถอีกครั้ง เขาเลี้ยวซ้ายแล้วปะปนเข้ากับกระแสจราจรครั้งใหม่

จี๋หมินเยว่ตอบ “ก่อนห่มหนึ่งละมั้ง”

จิววีลือถาม “อาบน้ำหรือยัง”

“รู้ว่านายจะกลับมาวันนี้ เมื่อวานพี่สะใภ้ของนายเลยพาไปอาบแล้ว”

จี๋หมินเยว่จะไม่รู้ว่าเขาเป็น ‘ตัวพ่อ’ เรื่องความสะอาด? เขียวหรือ

จิววีลือเอ่ยอย่างพึงพอใจ “ดี! งั้นฉันจะรอ”

เขาวางสาย

จิววีลือรู้สึกว่ภายในรถค่อนข้างเงียบแปลก ๆ

หลังรอดตายมาได้เลยเปลอคุยกับคนในครอบครัวนานไปหน่อย เขา รู้สึกผิดเล็กน้อย “หัวหน้าช่าง ขอโทษด้วยที่คุยโทรศัพท์ที่ในรถ”

ใบหน้าด้านข้างอันหล่อเหลาของซึ่งจึงหลานแข็งทื่อไปเล็กน้อย

จิววีลือแสดงความรู้สึกตรงไปตรงมามากกว่าที่เขาคิด มีแค่จิววีลือ ที่เป็นแบบนี้ หรือกลุ่มพวกเขาก็เป็นแบบนี้

“ไม่เป็นไร” เขาอดถามไม่ได้ “ที่ปรึกษาจี้ คุณมี...เอ่อ เท่าไหร่”

นายท่านแมวเธอ

จิววีลือตอบ “สาม”

ซึ่งจึงหลาน “...”

ทั้งที่เขาที่รู้สึกนิยมของจิววีลืออยู่แล้ว ตอนที่พวกเขาอยู่ในตู้ขายสินค้าอัตโนมัติ จิววีลือก็เคยพูดอย่างชัดเจนว่าตัวเองไปบาร์เกย์ด้วย ความสามารถและชีวิตส่วนตัวของคนคนหนึ่งนั้นเป็นคนละเรื่องกัน ซึ่งจึงหลานเข้าใจดีว่า การที่เขาชื่นชมจิววีลือไม่ได้หมายความว่าเขาจะสามารถเข้าไปบงการชีวิตของอีกฝ่ายได้ แต่ความหงุดหงิดที่จู่ ๆ ก็ผุดขึ้นมาที่มันหมายความว่ายังไง

เขาไม่ต้องการให้จิววีลือมีมุมมองต่อความสัมพันธ์แบบนี้ เขาไม่หวังให้จิววีลือ...มีความรักเร็วขนาดนี้

คนเราควรให้ความสำคัญกับอาชีพการงานก่อน
เมื่อถึงจุดหมายปลายทาง ซึ่งจึงหลานจอตริถและต้อบพสนทนา
เมื่อครู่ “จื่อวีลือ”

คิดไม่ถึงว่าพอนั้นไป จื่อวีลือก็มองเขาอยู่พอดี
ดวงตาทรงอัลมอนด์ชุ่มชื้น หางตาชี้ขึ้นเล็กน้อยเหมือนกำลังใจจดใจจ่อ
พริบตาที่ซึ่งจึงหลานหันไป จื่อวีลือก็เบนสายตามองไปทางอื่นทันทีด้วยท่าทาง
เป็นธรรมชาติเสียจนเหมือนกับว่าไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น

ซึ่งจึงหลานใจเต็มแรง

ความรู้สึกลึกลับอุ่นและแปลกประหลาดนั้นกลับมามีอีกแล้ว
คงไม่ใช่ที่กำลังจะแยกจากกันอยู่รอมร่อ แต่จู่ๆ ที่ปรีक्षाจี้ก็เกิด
เปลี่ยนใจมาสนใจข้อเสนอที่ให้เข้าร่วมหน่วยเจ็ดแห่งโดมห้องฟ้าขึ้น ทว่า
ไม่กล้าเอ่ยปากหอรอกนะ

ฝ่ามือของซึ่งจึงหลานเหนียวเหนอะ มีเหงื่อผุดซึมออกมาเล็กน้อย
พักเรื่องชีวิตส่วนตัวไว้ก่อน เขากลับมาพูดเรื่องสำคัญด้วยน้ำเสียง
เหมือนปกติที่ผ่านมา “ที่ศูนย์การแพทย์ คุณถามผมว่าจำได้ไหมว่าใครเป็น
คนที่ดึงตัวคุณมาที่นี่ คุณหมายความว่ายังไง”

หลังจากจิววีสื่อกนิยา และรับโทรศัพท์ ความรู้สึกกระวนกระวาย สับสน และตื่นตระหนกก็หายไป อีกทั้งสีหน้าก็ดีขึ้นมาก

พวกเขามาเร็วไปหน่อย เพื่อนร่วมทีมคนอื่นๆ ยังมาไม่ถึง ดังนั้น ทั้งสองคนจึงมีเวลาพูดคุยกันเล็กน้อย

จิววีสื่อตอบ “ที่ผมถามคุณแบบนี้ เพราะในความทรงจำของผม ผู้การสาขาเจียงเจิงเซวี่ง เป็นผู้นำหญิงที่สง่ามาก คนที่ส่งพวกเราไปทำภารกิจก็คือเธอ คนที่ดึงตัวผมมาและต้อนรับผมก็คือเธอ ในความทรงจำของผมไม่มีผู้การเซวี่ง”

ซ่งฉิงหลานนิ่งงัน “เป็นไปได้ยังไง”

เขาถามออกไปโดยไม่รู้ตัว ไม่ใช่ว่าเขาไม่เชื่อในความจำของจิววีสื่อ แต่เป็นเพราะเขาเชื่อจิววีสื่อมากเกินไปต่างหากถึงได้รู้สึกประหลาดใจ “ผู้นำหญิงเซวี่งเหรอ”

จิววีสื่อ “คุณลองนึกดูหน่อย ตอนที่พวกเราเจอกันครั้งแรกที่ฐานทัพ โดมห้องฟ้า คนที่ยืนอยู่ข้างผมคือใคร”

ซ่งฉิงหลานตอบอย่างรวดเร็ว “ผู้การฉี เขาเป็นคนแนะนำคุณให้ผม รู้จัก คุณยังพูดเลยว่าเคยเข้าเรียนวิชาของเขาเมื่อสามปีก่อน แถมยังบอก

อีกว่าวันนั้นเขาสวมชุดอะไร จนถึงเรื่องที่ผมออกก่อนเวลา”

จ๊อวีลือสายหน้า “ไม่ใช่ นั่นคือผู้การวัง ผมจำชุดกระโปรงของเธอต่างหูของเธอ แล้วก็แก้วมัทที่เธอทำแตกได้”

ช่วงบ่ายในหน้าร้อน แสงอาทิตย์เจิดจ้า ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเครื่องปรับอากาศภายในรถที่เปิดไว้เย็นเกินไปหรือเปล่า ทั้งสองคนถึงได้รู้สึกหนาวเล็กน้อย อย่างไรก็ตาม หลังจากได้ผ่านการฝึกฝนอย่างหนักจากโลกต่างใบตอนนี้พวกเขายังถือว่าสงบสติอารมณ์ได้ดีทีเดียว – อย่างน้อยก็ไม่มีทางมีหอมบิว่งพรวดพราดออกมาгинสมองของพวกเขาแน่

จะเอาแต่หมกมุ่นอยู่กับคำถามเพียงคำถามเดียวก็ไม่ได้มีความหมาย จ๊อวีลือถาม “หัวหน้าช่าง คุณเล่าเรื่องผู้การฉินนี้ให้ผมฟังจะดีกว่าไหม”

ซ่งฉิงหลานเอ่ย “อันที่จริงคุณเพิ่งเจอเขาตอนที่อยู่ในรอยแยก เขาก็คือหัวหน้าฉินจากหน่วยสืบสองของโดมห้องฟ้าที่ติดอยู่ในป่าฝนคนนั้นนั่นแหละ”

จ๊อวีลือตกใจ!

ภาพที่ปากกระบอกปืนของหัวหน้าฉินนั้นลึกลงไปยังคนทรยศท่ามกลางสายฝนเทกระหน่ำคล้ายกับปรากฏขึ้นตรงหน้า

“เซียซืออัน ในนามของพยานแห่งกาลเวลาและผู้พิทักษ์กาลเวลานายมีความผิดโทษฐานทรยศและหลบหนี”

...

คิดไม่ถึงว่าจะเป็นเขา!

จ๊อวีลือเงยบไปนานสองนาน สมองทำการประมวลอย่างรวดเร็ว เส้นประสาทที่ซึ่งจนถึงค่อย ๆ กลับเข้าที่เข้าทาง เพียงไม่นานเขาก็เข้าใจแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น “...เป็นเขา”

เส้นเวลาเกิดการเปลี่ยนแปลง นับตั้งแต่พวกเขาช่วยเหลือหน่วยสืบสองแห่งโดมห้องฟ้า เหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นในโลกความจริงก็ค่อย ๆ ถูกซ้อนทับทีละนิด ๆ หน่วยสืบสองแห่งโดมห้องฟ้าย้อนกลับไปเมื่อสิบห้าปีก่อน เพราะความสามารถอันโดดเด่นของหัวหน้าฉิน เขาจึงได้รับการเลื่อนตำแหน่งทีละขั้น ๆ จากนั้นก็กลายเป็นผู้การของสาขาเจียงเฉิง ดังนั้นภายในสิ้นเวลา

ที่ถูกซ่อนทับนี้ สาขาเจียงเฉิงจึงไม่มีการแต่งตั้งผู้การวัง แต่ทำไมความทรงจำของช่งฉิงหลานถึงเกิดการเปลี่ยนแปลง ในขณะที่เขาไม่ละ

“ตอนพบพวกเขาในรอยแยก ผมเองก็ตกใจเหมือนกัน” ช่งฉิงหลานเอ่ยบอก “หลายปีที่ผมเข้ามาอยู่ในสาขาเจียงเฉิง เขาเข้มงวดกับหน่วยเจ็ดของพวกเขามาก แต่ในเวลาส่วนตัวกลับไม่ได้วางท่าอะไร ไม่น่าเชื่อว่าอันที่จริงผู้การฉีสมัยหนุ่มเองจะมีประสบการณ์แบบนี้ช่วงหนึ่งด้วย ในมุมมองของผู้การฉี เขาคิดว่าพวกเขาถูกดูดเข้าไปในรอยแยกเมื่อสิบห้าปีก่อน และมีหน่วยเจ็ดจากโดมห้องฟ้าช่วยพวกเขาออกมา ในระยะเวลาสิบห้าปีนี้ ผู้การฉีก็ไม่ได้ยื่นมือเข้ามาแทรกแซง เพียงแต่เฝ้าดูหน่วยเจ็ดที่ถูกกำหนดไว้ว่าให้ไปช่วยเหลือพวกเขาก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา จนกระทั่งวันหนึ่งที่เหล่าอวีได้รับบาดเจ็บ และคุณก็ถูกส่งตัวมาจากหนิงเฉิง เขาเลยรู้ว่าพวกเรากำลังจะไปทำการไถ่ถอนตัวพวกเขาใน ‘ประวัติศาสตร์’ ให้เสร็จสิ้น”

ขนตาของจิววีลือสั้นไหว นัยน์ตามีแววงงงเง็กน้อย

“สองสามวันมานี้ผู้การฉีเข้ามาคุยกับผม ผมถึงได้รู้ว่าความจริงแล้วระบบโดมห้องฟ้าที่ลักพาตัวพวกเรานั้นตามรอยได้ยากมาก และเพราะประวัติศาสตร์ในช่วงนั้น ผู้การฉีถึงได้สั่งให้คนค้นหาจิววีลือ และสกัดกั้นพวกเราอย่างยากลำบาก ไม่งั้นพวกเราอาจจะต้องอยู่ระหว่างการลักพาตัวรอบใหม่”

ช่งฉิงหลานเอ่ย “นี่ก็เหมือนกับวงจรที่คล้องต่อกัน ไม่มีพวกเราที่ไม่มีผู้การฉี ไม่มีผู้การฉี พวกเราก็คงกลับมาในโลกความจริงไม่ได้ ก็เหมือนที่พวกเราเคยพูดตอนอยู่ในภารกิจการโจรโบราณว่าควรไปจบเหตุการณ์บางอย่างที่ถูกกำหนดไว้ในช่วงเวลาหนึ่งที่ถูกขีดเส้นไว้ ทุกสิ่งทุกอย่างจึงจะสามารถดำเนินไปตามกฎเกณฑ์ได้”

การเคลื่อนไปของเวลานั้นแม่นยำเสียยิ่งกว่าอะไร ด้วยความสามารถในด้านการคิดและวิเคราะห์เชิงเหตุผลของจิววีลือ แน่แน่นอนว่าเขาเองก็เข้าใจเรื่องนี้เช่นกัน แต่อดีตจะสามารถเปลี่ยนแปลงได้อย่างง่ายดายเพียงนี้เลยหรือ

บางคนปรากฏตัวขึ้นท่ามกลางการเปลี่ยนแปลง

บางคนหายไปท่ามกลางการเปลี่ยนแปลง

คนที่ปรากฏตัวขึ้นนั้นเป็นสิ่งที่แน่นอนอยู่แล้ว ทว่าคนที่หายไปกลับไม่มีใครจดจำการมีอยู่ของพวกเขาได้เลย ต้องบอกว่าเป็นเรื่องที่น่าเศร้า

ซึ่งฉิ่งหลานสังเกตเห็นว่าอีกฝ่ายเงยไป

ทั้งสองคนนั่งอยู่ในรถต่ออีกสองสามนาที โทรศัพท์มือถือของซึ่งฉิ่งหลานก็ดังขึ้น ตัวนหวนที่อยู่ปลายสายเอ่ยถาม “หัวหน้าฯ พวกนายถึงไหนแล้ว ทำไม่ไม่เห็นใครเลย”

พวกเพื่อนในที่มึนขึ้นไปกันแล้ว

ซึ่งฉิ่งหลานตอบสั้นๆ “กำลังไป”

หลังจากวางสาย ซึ่งฉิ่งหลานเห็นว่าจิววีลือเกือบกดความรู้สึกลงไปอย่างรวดเร็วแล้วจึงเปิดประตูรถก่อนพร้อมเอ่ยบอกว่า “เราไปกันเถอะ”

สถานที่ที่ผู้การฉิ่งเฉียวพวกเขามารับประทานอาหารเป็นร้านอาหารโฮมเมดแห่งหนึ่ง

เมื่อเข้าไปด้านในจะเจอฉากกันไม้ฉลุสวย ที่มีพื้นหลังเป็นลายปลาอวบน้ำแหวกว่ายในน้ำ ดอกไม้ใบหญ้าพลิ้วไหวไปตามลม รสนิยมหรูหราของสถาปนิกที่ออกแบบนั้นลงตัวทีเดียว บรรยากาศโดยรวมสงบดี มีคนเดินนำไปตลอดทาง

กลิ่นหอมจางๆ ลอยอวลอยู่ในอากาศเย็นฉ่ำ ไม่มีควันจากการปรุงอาหาร

เมื่อมาถึงห้องอาหาร เสียงพูดคุ้ยหัวเราะของทุกคนดังมาให้ได้ยินแว่วๆ บริการเปิดประตูพร้อมเอ่ยบอก “เชิญค่ะ”

ซึ่งฉิ่งหลานเอ่ยขอบคุณ แล้วขยับเปิดทางให้จิววีลือเข้าไปก่อน

รอบโต๊ะอาหารมีแต่ใบหน้าที่คุ้นเคย สมาชิกหน่วยเจ็ดแห่งโดมท้องฟ้าอยู่กันพร้อมหน้า

เมื่อใจหึงเซวียนเห็นพวกเขาเข้ามาก็เอ่ยแซว “หัวหน้า พวกนายออกมาก่อน แต่ทำไมมาถึงหลังสุดล่ะ ไม่ได้จับพวงมาลัยนานจนขึ้นสนิมหรือไง”

มีหรือที่ซึ่งฉิ่งหลานจะรู้ไม่ทันความคิดของอีกฝ่าย “เดี๋ยวพุงนี้ให้ยืม”
หลี่ฉุนยกมือ “ผมก็อยากขับเหมือนกัน!”

ซึ่งฉิ่งหลานเหลือบมองเขาแวบหนึ่ง “รถบัมป์ในสวนสนุก เชิญไปขับ
ได้เลยไอ้ห้อง”

ทุกคนพากันหัวเราะ

ซึ่งฉิ่งหลานกับจิววีลือนั่งลงประจำที่แล้วถามไปเรื่อยเปื่อย “ผู้การฉี
ล่ะ”

ตัวนเหวิน “เมื่อกี้ตอนอยู่ด้า้นอก เขาเจอคนรู้จักเลยแวะไปทักทาย”

ตอนรวมกลุ่มรับประทานอาหารด้วยกันก่อนออกเดินทางเมื่อครั้ง
ที่แล้วจิววีลือไม่ได้มา เวลานั้นเจ้าตัวกลับมา นั่งอยู่ร่วมกับทุกคน สถานการณ์
ไม่เหมือนตอนแรกอีกแล้ว

เขาพบว่าตัวเองไม่เพียงแต่ไม่สงวนท่าที กระทั่งยังปล่อยตัวตามสบาย
อีกด้วย

ท่ามกลางความครึกครื้น พาให้เรื่องที่ดีที่อยู่ในใจจางหายไปไม่น้อย
ทั้งเล่อที่นั่งอยู่ข้างเขากระซิบถาม “ที่ปรีกษาจี้ เมื่อกี้รถของผมกับ
พี่ชายจอดอยู่ด้านหลังรถของพวกคุณ ที่แรกกะจะรอขึ้นมาพร้อมกัน แต่เห็น
คุณกับหัวหน้าทำอะไรรักกันในรถตั้งนานสองนาน”

จิววีลือ “...”

เขากลับไร้ซึ่งคำตอบ เรื่องนี้ต้องอธิบายยังไง บอกทุกคนเรื่องเส้น
เวลาที่ถูกรื้อขึ้นทับในเวลาแบบนี้เท่านั้นแหละ

ทั้งเล่อถามจบก็ถูกทั้งฉีใช้ตะเกียบเคาะลงบนศีรษะไปหนึ่งที เขารีบ
แลบลิ้นแล้วถดตัวกลับทันที

ทั้งที่หน้าตาเหมือนกันแท้ๆ แต่ทั้งฉีนั้นสุขุมกว่ามาก “เกี่ยวอะไรกับ
นาย ยังไงพวกเขา ก็ไม่ได้พลอดรักกันซะหน่อย”

ทั้งเล่อ “มันก็ไม่แน่หรอก พี่ไม่เห็นเหรอ พอที่ปรีกษาจี้มาหัวหน้า
ก็เปลี่ยนไป! เขาเคยยอมให้พวกเราติตรถไปด้วยเสียที่ไหน”

ซึ่งฉิ่งหลานได้ยืนดั่งนั้นก็ตอบอย่างไม่สบบารมณณ์ “แต่ละคนทั้งหมื่น
ทั้งสกปรก เหล่าโจวไม่ซักรถงเท้าสามวันจนเอามาวางตั้งได้--”

“ฉันเธอ” เมื่ออยู่นอกเวลาทำงานใจหมิงเซวียนก็ไม่เกรงใจ “พูดอย่างกับนายไม่เคยงั้นแหละ ผีภาคสนามกองกำลังพิเศษ ใครเม่งจะมีเวลาไปซักถุงเท้า พวกนาย...โดยเฉพาะที่ปรึกษาจี้ ผมจะบอกอะไรให้ณะ คุณอาจคิดว่าซ่งฉิงหลานในตอนนี้อมารยาทยอดแย่มากแล้ว แต่ความจริงตอนอยู่ในกองทัพ เพื่อที่จะได้ไม่ต้องซัก เขาถึงขั้นไม่ใส่แม้แต่กางเกงใน แถมยังไม่สนด้วยว่าจะรูตชิปหนีบไซหรือเปล่า”

ซ่งฉิงหลานหลุดคำ ยกเท้าถีบไปบนเก้าอี้ของอีกฝ่าย “เวร! ก็บ้าแล้ว! ทำแบบนี้เพราะมันเย็นต่างหากโว้ย”

จิววีลือดูไม่เหมือนคนที่จะพูดคุยล้อเล่นเรื่องพวกนี้ แต่สิ่งที่ทำเอาทุกคนคาดไม่ถึงก็คือ เขาบรรยายตามองไปที่กางเกงของซ่งฉิงหลานแวบหนึ่ง “คงจะเย็นน่าดู”

ทันทีที่เขาพูดจบ ประตูห้องอาหารก็เปิดออก

จิววีลือเงยหน้าขึ้นมอง

ผู้ชายที่เดินเข้ามาอายุประมาณห้าสิบกว่าปี แม้จะอยู่ในวัยกลางคนแล้ว แต่ก็ยังคงมองเห็นความดุติสมัยเป็นหนุ่มๆ ไหล่กว้าง มัดกล้ามเนื้อที่นูนขึ้นน้อยๆ ใต้เสื้อยืด แค่มองก็รู้ว่าออกกำลังกายเป็นประจำ ไม่มีกลิ่นอายของผู้นำคร่ำครึในจินตนาการเลยแม้แต่นิดเดียว จนผมสองข้างของเขาเป็นสีดอกเลา นัยน์ตามีชีวิตชีวา สัมผัสได้ถึงความเด็ดเดี่ยว อีกฝ่ายกล่าวทักทายพร้อมรอยยิ้ม “มากันครบแล้วเธอ”

พริบตาหนึ่ง

ความทรงจำของจิววีลือก็เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่

ในชั้นเรียนที่เจียงเฉิงเมื่อสามปีก่อน อาจารย์ผู้สอนกลายเป็นผู้จัดการฉีที่อยู่ตรงหน้า เขาบรรยายวิชาเรียนได้อย่างคล่องแคล่วและรัดกุม นำพานักเรียนทุกคนในทีมนั้นเข้าสู่การคิดวิเคราะห์อย่างสบายๆ

ชื่อของผู้หน้าที่เซ็นเห็นชอบบนเอกสารคำสั่งโยกย้ายของจิววีลือเปลี่ยนไป เส้นหมึกสีดำเปลี่ยนเป็นชื่อสองพยางค์ที่ลายเส้นงดงาม : ฉีหล่าง

หลังจากจิววีลือมาที่องค์กรสาขาเจียงเฉิง คนที่พาเขาไปยังฐานทัพใต้ดินของโดมห้องฟ้าก็กลายเป็นผู้จัดการฉีที่อยู่ตรงหน้าเช่นกัน พวกเขาพูดคุย

กันริมหน้าต่าง ก่อนที่ซึ่งฉิ่งหลานจะผลักประตูเดินเข้ามา

...

ความทรงจำเดิมยังคงอยู่ ความทรงจำใหม่กลับถูกสร้างขึ้นมา

จื่อวีลือยังคงอยู่ในความสับสน เสียงของชายวัยกลางคนดังขึ้น “เสี่ยวจี้ วันนี้เธอจะกลับไปหิงเจิงแล้ว มือนี้นั้นไม่เพียงขอบคุณทุกคน เป็นการส่วนตัวเท่านั้น แต่ยังเป็นการเลี้ยงส่งเธอด้วย”

จื่อวีลือได้สติคืนมา เห็นทุกคนต่างยกแก้วขึ้น

ในแก้วของเขามีเครื่องดื่มอยู่เต็ม เขายกมันขึ้นมา “ขอบคุณครับ ผู้การฉี”

ทุกคนนั่งกลับลงไปบนที่นั่ง

เมื่อจื่อวีลือนั่งลง ซึ่งฉิ่งหลานที่คอยจับสังเกตเขาตั้งแต่ที่ผู้การฉีเข้ามา ก็หันมาเหมือนต้องการพูดอะไรบางอย่าง จื่อวีลือจึงชิงตอบเสียงเบา “ไม่ต้องห่วง ผมจำได้แล้ว”

ด้วยระยะห่างที่ค่อนข้างใกล้ ริมฝีปากของซึ่งฉิ่งหลานเกือบแตะโดนใบหน้าของอีกฝ่าย ทั้งสองคนผละตัวออกทันที ต่างฝ่ายต่างไม่พูดอะไรกันอีก

ซึ่งฉิ่งหลานถือแก้วใส่ไว้ในมือ เขารู้สึกร้อนเล็กน้อย จึงกระดกเครื่องดื่มเย็นๆ ในแก้วรวดเดียวหมด

ไม่อยากจะเชื่อ เมื่อครู่เขากำลังคิดว่า หากเขาสัมผัสใบหน้าของจื่อวีลือจะรู้สึกเช่นไร

ในฐานะผู้นำที่ตราตรำทำภารกิจของผู้พิทักษ์มามากมายนับไม่ถ้วน ผู้การฉีไม่ใช่คนประเภทชอบวางมาดเจ้าขุนมูลนาย อาหารมือนี่เองก็สะท้อนให้เห็นนิสัยของอีกฝ่ายเช่นกัน อย่างที่ซึ่งฉิ่งหลานพูดตอนอยู่ในรถว่า ผู้การฉีต้องการอธิบายเรื่องการพบกับหน่วยเจ็ดแห่งโดมห้องฟ้าในรอยแยกเมื่อสิบห้าปีก่อนคร่าวๆ

การมีอยู่ของเวลาเป็นสิ่งที่น่าพิศวงมากจริง ๆ

ผู้การฉีทอดถอนใจ “หลายปีมานี้ ฉันเฝ้าดูพวกเธอค่อยๆ รวมทีมกันขึ้นมา แล้วก็เฝ้าดูศูนย์บัญชาการเสนอคำสั่งย้ายเสี่ยวจี้มาที่นี่ ฉันไม่รู้ว่าจะ

เกิดอะไรขึ้นกับพวกเธอบ้าง แต่ฉันแน่ใจในผลลัพธ์ หลายปีมานี้ ภาพการตายอย่างจนตรอกอยู่ในป่าฝน การสังหารคนทรยศท่ามกลางสายฝน เทกระหน้า ยังคงเป็นฝันร้ายของฉัน จนกระทั่งครั้งนี้พวกเธอประสบความสำเร็จกลับมา ในที่สุดเมื่อคืนฉันก็ได้นอนอย่างเป็นสุขสักที สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ตลอดหลายปีที่ผ่านมาฉันกับเพื่อน ๆ ในทีมได้แต่รอคอยวันนี้ที่จะได้เอ่ยขอบคุณพวกเธอด้วยตัวเอง ถึงพวกเขาจะอยู่ไกลคนละฟากฟ้าและมาไม่ได้ แต่ฉันขอเป็นตัวแทนเดิมขอบคุณให้กับทุกคน”

การเก็บรักษาความลับมาสิบห้าปีนั้นไม่ง่ายเลย

ประวัติศาสตร์ที่ควรจะถูกสั่งลงในวันนี้ลู่ลงไปอย่างสมบูรณ์ ความลับไม่มีความลับอีกต่อไป เมื่อผู้การฉีตัมแก้วนั้นหมด รอยย่นที่ทางตาก็อพลอยผ่อนคลายลงไปไม่น้อย

เมื่อวางแก้วลง จี๋อวีลือก็เอ่ยถาม “เซียซืออันล่ะครับ”

ทุกคนต่างอยากรู้เรื่องนี้

เมื่อได้ยินชื่อนั้น ผู้การฉีก็ตอบอย่างไม่ลงรายละเอียดด้วยท่าทางเคร่งขรึม “ถูกฝ่ายตรวจการพิพากษาให้จำคุกตลอดชีวิต”

หัวข้อสนทนาวกกลับมาที่จี๋อวีลืออีกครั้ง

ผู้การฉีเอ่ยถาม “เสี่ยวจี้ ความสามารถของเธอโดดเด่นมาก ฉันโทรหาผู้การหลินของเธอ เพราะอยากให้เธอเข้าร่วมทีมของผู้พิทักษ์อย่างเป็นทางการ แต่ผู้การหลินไม่ยอมเสียคนของเขา ฉันคิดว่าความเห็นของตัวเองเองสำคัญกว่า คิดว่ายังไง เธออยากลองพิจารณาดูหน่อยไหม”

ผลัดกันมาทีละคนๆ

สมาชิกในทีม หัวหน้าทีม ตอนนี้เป็นผู้การ

ทันทีที่ผู้การฉีว่าจบ ทุกคนต่างพากันหันขวับมองมาทางนี้พร้อมกับสีหน้าคาดหวัง จี๋อวีลือ : “...”

นี่ไม่ใช่งานเลี้ยงอำลาอะไรหรอก งานเลี้ยงสังหารละสิไม่ว่า!

ท้ายที่สุดจี๋อวีลือก็เอ่ยตอบ “ขอบคุณครับผู้การฉี ผมจะลองเก็บไปพิจารณาดู”

หลังมื้ออาหาร ทุกคนเอ่ยคำรำลา คนในที่มัลลัมจิวี่ลือไว้ตรงกลาง แล้วแย่งกันพูดอะไรสักอย่างประมาณว่า ไม่ว่าจะจิวี่ลือจะตัดสินใจอย่างไรอนาคตถ้าได้แวะมาที่เจียงเฉิง พวกเขาจะรับหน้าที่ต้อนรับเอง

หลังจากออกจากทีมผู้พิทักษ์ อุปกรณ์สื่อสารที่ฉีดเข้าใต้ผิวหนังก่อนหน้านี้จะถูกย่อยสลายหายไป และไม่มีอุปกรณ์สื่อสารนอกภารกิจ ดังนั้นทั้งเล่อจิงเอ่ยขอเบอร์โทรศัพท์ของจิวี่ลือก่อนใครเพื่อน หลังจากนั้นทุกคนก็พากันเรียกร้องขอความเท่าเทียมจากเจ้าตัว และแลกเบอร์กันเอาไว้ เป็นครั้งแรกที่จิวี่ลือบันทึกหมายเลขโทรศัพท์ลงในโทรศัพท์มือถือที่เดียวเยอะขนาดนี้

เมื่อเขาบันทึกเสร็จเรียบร้อยแล้ว ซึ่งจึงหลานที่รออยู่ด้านข้างก็เอ่ยขึ้น “เอาละ ถ้าช้ากว่านี้ ที่ปรึกษาจี้จะไปขึ้นรถไฟไม่ทัน”

มีรถไฟแม็กเลฟ¹ ระหว่างเมืองชววนพิเศษจากเจียงเฉิงไปยังหนิงเฉิง วิ่งด้วยความเร็วห้าร้อยถึงหกร้อยกิโลเมตรต่อชั่วโมงและใช้เวลาเดินทางเพียงหนึ่งชั่วโมงเท่านั้น เป็นตัวที่สาขาเจียงเฉิงจัดหาให้

จิวี่ลือเก็บโทรศัพท์มือถือเรียบร้อยแล้วยืนซึ่งจึงหลานเอ่ยบอก “ที่ปรึกษาจี้ เตียวผมไปส่ง”

เมื่อหันไปมอง อีกฝ่ายกำลังยื่นกอดดอกตามความเคยชิน เป็นท่าทางที่ยากจะเอ่ยปฏิเสธ และจิวี่ลือก็ไม่มีความคิดจะปฏิเสธตั้งแต่แรกอยู่แล้ว เขาพยักหน้า “ขอบคุณด้วย หัวหน้าซึ่ง”

กลุ่มชายหนุ่มแห่งหน่วยเจ็ดที่เหลือโบกไม้โบกมือและเฝ้ามองส่งพวกเขาที่กำลังแยกตัวไป

อากาศยามบ่ายร้อนระอุ ได้ยินเสียงหวีดหรีดอะไร

หลังจากอยู่ด้วยกันมาช่วงเวลาหนึ่ง ในที่สุดจิวี่ลือที่มาจากหนิงเฉิงก็กำลังจะได้กลับไปยังเมืองของตัวเอง เขาไม่ใช่คนของที่แห่งนี้

จิวี่ลือไม่ได้หันกลับไปมอง เขาไม่อยากจดจำใบหน้าเศร้าสร้อยของทุกคน จึงเปิดประตูแล้วขึ้นรถไฟไป

¹ Maglev หรือ Magnetically levitating คือ รถไฟระบบพื้นผิวแม่เหล็ก โดยอาศัยการยกตัวของแม่เหล็กไฟฟ้าเพื่อให้ยานพาหนะลอยขึ้นเหนือรางวิ่งแทนการใช้ล้อ

ช่งฉิ่งหลานเองก็ขึ้นรถแล้วขับออกไป โดยไม่ได้พูดอะไรตลอดทาง จนถึงสถานีตะวันออกของเมืองเจียงเฉิง

“ขอบคุณ” จี้อวี๋สี่ตอบ “ฉันผมไปละ”

ขณะที่เขากำลังจะเปิดประตู จู่ๆ ช่งฉิ่งหลานก็เรียกรั้งเอาไว้ “จี้อวี๋สี่” มือขาวสะอาดของจี้อวี๋สี่สั่นเล็กน้อย เขาหันกลับไปก็เห็นนัยน์ตาสีเข้มลึกดำของช่งฉิ่งหลาน อีกฝ่ายกำลังมองเขาคล้ายกับบออยากจะพูดอะไรบางอย่างแต่ก็ไม่พูด ทว่ามันทำให้หัวใจของเขาเต้นเร็วขึ้นโดยไม่ทราบสาเหตุ

เขาเปิดปากถาม “มีอะไรหรือเปล่า”

ช่งฉิ่งหลานหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาแล้วต่อสายไปยังเบอร์โทร. ที่จำเอาไว้เมื่อครู่ ก่อนเอ่ยบอกด้วยคำพูดที่แข็งที่ที่สุดๆ “ไหนๆ คุณก็เมมเบอร์โทร. ของเจ้าพวกนั้นไปครบแล้ว ก็ถือโอกาสเมมเบอร์ผมไปด้วยเลยสิ”

ทดลองอ่าน

จ้าววีลือฮันรดาฟ พลังแม่เหล็กแล้วหาที่นั่งชั้นธุรกิจของตัวเอง

ที่นั่งกว้างขวางเพียงพอ อีกทั้งภายในตู้รถไฟเองก็มีคนไม่มากนัก เขาจึงโยนกระเป๋าเสื้อผ้าและของใช้ส่วนตัวที่ถือติดตัวมาไว้บนพื้นอย่างลวกๆ แล้วหยิบโทรศัพท์ออกมา หลังจากกระทำเช่นนั้นไปแล้ว เขาถึงเพิ่งรู้ว่ากลายเป็นคนวางของระเกะระกะแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไร ที่แท่นลีสัยของหน่วยเจ็ดแห่งโตมท้องฟ้าสามารถแพร่ติดต่อกันได้ด้วย

ในโทรศัพท์มีหนึ่งสายที่ไม่ได้รับ เป็นสายจากซ่งจิงหลานเมื่อครู่

สำหรับจ้าววีลือแล้ว อันที่จริงเขาจะบันทึกหมายเลขเก็บไว้หรือไม่นั้นไม่สำคัญอะไรเลย อย่างไรก็ตามเสียขอแค่เคยเห็นเพียงรอบเดียว เขาก็จำได้แล้วว่าหมายเลขโทรศัพท์นั้นเป็นของใคร ไม่ว่าจะบนหน้าจอจะปรากฏหมายเลขโทรศัพท์หรือชื่อของผู้โทร. สำหรับเขาแล้วมันไม่ได้ต่างกันเลย แต่ด้วยใจที่ปฏิบัติต่อทุกคนอย่างเท่าเทียม จ้าววีลือจึงยังคงกดที่หมายเลขนั้นแล้วคลิกสร้างรายชื่อผู้ติดต่อใหม่

ที่แรกเขาพิมพ์คำว่า “ซ่งจิงหลาน” ลงไป

ขณะที่พิมพ์นั้น จู่ๆ เขาก็นึกสงสัยขึ้นมา คำว่า หลาน หมายถึงหมอกบางในภูเขา เช่นนั้น จิงหลาน หมายถึงหมอกบางในวันฟ้าใส

อย่างนั้นหรือ

หลังจากพิมพ์คำสามคำนั้น แถบเคอเซอร์ก็กะพริบอยู่ด้านหลังอักขระตัวสุดท้าย

หลังจากนี้ชื่อนี้อาจจะไม่มีโอกาสปรากฏขึ้นบนหน้าจอโทรศัพท์ของเขาเท่าไรนัก หลังจากจิววีลือจ้องมองอยู่ครู่หนึ่ง ทันใดนั้นเขาก็ลบคำเหล่านั้นทิ้งก่อนจะพิมพ์คำว่า “หัวหน้าซ่ง” ลงไป

หัวรารวกับต้องการทักท้วงในทันใด ทันทีที่เขาปิดหน้าจอหลังจากกดบันทึกเรียบร้อยแล้ว โทรศัพท์ก็สั่นและมีข้อความสว่างวาบขึ้นมา

หัวหน้าซ่ง : [ที่ปรึกษาจี้ ผู้การวังที่คุณพูดถึงมีชื่อเต็มว่าอะไร]

จิววีลือ : [วังเสี่ยวเซียน]

ซ่งจึงหลานไม่ได้ส่งข้อความอะไรมาอีก

กว่าจิววีลือจะกลับถึงห้องก็เป็นเวลาสี่โมงเย็นแล้ว

ก่อนออกเดินทางไปยังเจียงเจิง เขาจอดรถของตัวเองไว้ที่ลานจอดรถของสถานีด้านเหนือของเมืองหนิงเจิง แต่เมื่อเขาเดินไปจุดจอดที่จอดรถเอาไว้ในความทรงจำ ที่นั่นกลับมีรถไม่คุ้นตาคันหนึ่งจอดอยู่ เป็นรถออฟโรดสีดำที่มีล้อขนาด 22 นิ้ว ท้ายตั้งตัวรถไว้ซึ่งการตกแต่งใดๆ บนตัวถังรถมีฝุ่นเกาะเป็นชั้นบางๆ ดูเหมือนจะจอดไว้ที่นี่และไม่ได้เคลื่อนที่ไปไหนเป็นเวลานานแล้ว

ความสงสัยติดค้างอยู่ในใจเพียงชั่วขณะหนึ่ง

ความทรงจำใหม่ผุดขึ้นมาในหัวของจิววีลือ - ตอนที่เปลี่ยนรถเมื่อหนึ่งปีก่อน เขาลังเลระหว่างรถรุ่นนี้กับอีกรุ่นหนึ่ง สุดท้ายก็ตัดสินใจเลือกรุ่นนี้มา ซึ่งสิ่งนี้ตรงกันข้ามกับความทรงจำเดิมของเขา เพราะผลลัพธ์จากการสองจิตสองใจคราวนั้น เขาตัดสินใจไม่เอาคันนี้เนื่องจากมีขนาดใหญ่เกินไป

จิววีลือไม่ได้คิดอะไรมาก เขาปลดล้อกรดด้วยลายนิ้วมือได้อย่างราบรื่น ก่อนจะขับกลับบ้านโดยสวัสดิภาพ

หลังจากกลับถึงบ้าน จิววีลือไม่สนใจจะตรวจดูว่าในบ้านมีอะไรเปลี่ยนแปลงไปบ้าง เขาตรงไปห้องอาบน้ำทันที

น้ำเย็นไหลผ่านศีรษะลงมาอย่างต่อเนื่อง ด้วยความที่เป็นฤดูร้อน

จึงไม่ถึงกับทำให้เขาหนาวจนปากคอสั่น

ปฏิทรรศน์คุณปู่ หลักการสอดคล้องโดยตัวเองของโนวีคอฟ ทฤษฎีเชิงตรรกะที่ถูกต้องแม่นยำสุดแล้วสุดแล้ว สมอของจิววีลือถูกยึดเยียดสิ่งต่าง ๆ เข้ามามากเกินไปจนทำให้เขาสับสน ไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างความจริงกับความทรงจำได้อย่างชัดเจน สิ่งใดบ้างที่ต่างไปจากเมื่อก่อน และสิ่งใดบ้างที่ยังคงเหมือนเดิม ความทรงจำที่ถูกสร้างขึ้นพร้อมกับการเปลี่ยนแปลงผสมผสานเข้ากับความทรงจำในอดีตที่ไม่ตกหล่นไปแม้แต่น้อย มันหนักเกินกว่าที่เขาจะรับไหว

หลังจากอาบน้ำเสร็จ จิววีลือใช้มือยันไปบนอ่างกระเบื้องสำหรับล้างมือบนเคาน์เตอร์ ร่างกายเต็มไปด้วยไอน้ำชื้น หยดน้ำไหลจากเส้นผมลงไปตามคาง กระจุกไพลาร้า และจบที่หลังมือ

เขาเปิดตู้กระจกและหาขวดยาขวดหนึ่งจากด้านใน ก่อนออกเดินทาง เขาหยิบมันใส่ลงไปในกล่องยาแล้วบางส่วน จึงเหลือยาอยู่ในบ้านไม่มากนัก เขาเทลงบนฝ่ามือหนึ่งเม็ดแล้วบ้วนใส่ปาก จากนั้นก็ก้มตัวลงรับน้ำจากก๊อกเพื่อกลืนมันลงไป

นอกจากช่วงที่ความทรงจำตึกันยุ่งเหยิงในช่วงแรกของภารกิจยูโร-โบรอส เขาก็ไม่ได้กินยาติดต่อกันสองครั้งในช่วงเวลาสั้น ๆ แบบนี้มานานแล้ว ภาพสะท้อนของตัวเองในกระจกดูไม่ค่อยดีนัก หรืออาจเรียกได้ว่าดูไม่จิตใจเลยด้วยซ้ำ

เขามองตัวเองเงิบ ๆ อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหันมาหาผ้าเช็ดตัวแล้วเช็ดร่างกายให้แห้ง – อีกเดี๋ยวจีห์มินเยร์วก็จะมาแล้ว

จีห์มินเยร์วตรงต่อเวลาตามคาด เจ้าตัวบอกว่าจะมาก่อนหนึ่งทุ่ม ความจริงยังไม่ทันหกโมงอีกฝ่ายก็มาถึงแล้ว

“นายผมลงนะ” ทันทีที่ก้าวเข้ามา จีห์มินเยร์วก็ก่อนขอทันที “ออกไปปฏิบัติภารกิจแค่เดือนเดียว เบื้องบนส่งพวกนายไปทำอะไรกันแน่”

ทุกคนที่ทำงานในโดมห้องฟ้าต่างได้ลงนามในสัญญารักษาความลับข้อมูลที่สามารเปิดเผยได้มีค่อนข้างจำกัด ด้วยเหตุนี้คนในครอบครัวจึง

รู้เพียงว่าพวกเขาต้องไปปฏิบัติภารกิจ แต่ไม่รู้รายละเอียดของภารกิจที่ว่าครั้งนี้จิวี่สื่อถูกเรียกตัวไปที่เจียงเฉิง - ซึ่งตามแผนการเดิมเจ้าตัวจะกลับบ้านภายในหนึ่งสัปดาห์ ทว่ากลับไปนานถึงหนึ่งเดือน คนที่บ้านต่างเป็นกังวลแต่ไม่สามารถทำอะไรอย่างอื่นได้ ดังนั้นครอบครัวของเขาจึงไม่รู้เกี่ยวกับประสบการณ์อันน่าตกใจอย่างการถูกลักพาตัวทางมิติเวลา ซอมบี้ หรือเรื่องรอยแยกใด ๆ เลย และเขาก็ไม่มีทางพูดออกไปด้วยเช่นกัน

มือซ้ายของจี้หมินเยวี่ถือกระเป๋าใส่แมวใบหนึ่ง ในขณะที่มือขวาก็ถือของใช้ในชีวิตประจำวันอีกเล็กน้อยของเจ้าเหมียว เขาเดินไปพาลงพูดคุยไปพาลง พร้อมกับวางกระเป๋าใส่แมวและสิ่งของไว้บนพื้น

เขาคนเดียวคงไม่สามารถถือของของแมวสามตัวได้ จิวี่สื่อเอ่ยถาม “ทำไมไม่เรียกผมลงไปช่วยล่ะ”

“เหมียว -”

เสียงแมวไม่คุ้นเคยดังมาจากในกระเป๋าใส่แมว

“จำเป็นด้วยหรือไง” จี้หมินเยวี่เอ่ย “บอกว่าอยากช่วย แต่ประตูก็ไม่ยอมเปิด แมววิ่งหนีไปจะทำยังไง”

จี้หมินเยวี่ปิดประตูแล้วกลับเข้ามา เห็นจิวี่สื่อทำท่าทางแปลก ๆ อีกฝ่ายยืนอยู่ตรงนั้นราวกับโดนฟ้าผ่า จึงเอ่ยเข้า “ถึงนายท่านของนายจะอ้วนขึ้นนิดหน่อย แต่ก็ไม่ถึงกับต้องตกใจขนาดนั้นหรอกมัง”

แมวมักเกิดความเครียดจากสิ่งเร้าได้ง่าย กระเป๋าใส่แมวของจิวี่สื่อจึงเป็นแบบที่บัพทั้งหมด

เขาเปิดกระเป๋าใส่แมวออกก็เห็นเจ้าแมวที่กระโจนเข้าหาเขาพร้อมร้องเสียงออดอ้อน มันเป็นแมวสีหม่นหน้ากลมตัวหนึ่งที่เขาไม่เคยรู้จักมาก่อน แต่เพียงไม่นาน ความทรงจำก็ประเดประดังเข้ามาเช่นเดียวกับตอนที่เขาเห็นผู้จัดการฉีและเห็นรถของตัวเอง

จิวี่สื่อตระหนักได้แล้วว่าตัวเขาในปัจจุบันไม่มีเจ้าแมวดำสามตัวที่คุ้นเคยอีกต่อไป

กลางดึกคืนหนึ่งเมื่อสองปีก่อน ตอนเดินผ่านถังขยะ เขาเจอลูกแมวยังไม่หย่านมตัวหนึ่ง ทั้งเนื้อทั้งตัวเต็มไปด้วยเห็บหมัดกำลังร้องอย่างน่าสงสาร

มันอายุประมาณสิบกว่าวัน ถูกคนเอามาทิ้งไว้ในกองขยะ จี๋วี่สื่อเก็บมันกลับมาแล้วก็ตั้งชื่อให้อย่างไรซึ่งความคิดสร้างสรรค์โดยสิ้นเชิง - ก็เหมือนกับเจ้าดำใหญ่ ดำกลาง ดำเล็กของเขาที่ตั้งให้อย่างขอไปที่เสียจนน่าโมโห

มันชื่อเจ้าส้ม!

เจ้าส้มนั้นตัวอ้วนไม่เบา ทว่าท่าทางตอนที่กระโดดออกมาจากกระบะป่านั้นกลับพลิ้วไหวมาก

“เมี้ยว”

พอมันเห็นทาสตัวจริงก็เข้ามาอดอ้อนทันที ลำตัวนุ่มนวลพันล้อมและคลอเคลียไปกับหน้าแข้งของจี๋วี่สื่อ ทางปัดปายไปมาหวังจะเกี้ยวจี๋วี่สื่อไว้ มันดูตื่นเต้นอย่างเห็นได้ชัด

จี๋วี่สื่อก้มลงแล้วอุ้มมันขึ้นมา

เมื่อเจ้าส้มเข้าสู่อ้อมกอดของจี๋วี่สื่อก็ส่งเสียงครางอย่างพึงพอใจขึ้นมาทันที

“หนักขึ้นเยอะจริงด้วย” จี๋วี่สื่อตอบกลับจี๋หมินเยร์ “มันกินอะไรเนี่ย”

จี๋หมินเยร์กับจี๋วี่สื่อหน้าตาไม่เหมือนกันเลย เขาเด็ยกว่าจี๋วี่สื่อสองถึงสามเซนติเมตร แถมตอนเด็กๆ ก็ตัวผอมกว่าจี๋วี่สื่อด้วยซ้ำ เพราะอย่างนี้เวลาทะเลาะกันที่ไร เขาจึงมักจะเป็นฝ่ายโดนอัดตลอด แต่ชีวิตแต่งงานสองสามปีทำให้เขากายาล้ำสันมากขึ้น หากไม่บอก คนอื่นยังคิดว่าเขาต่างหากที่เป็นเจ้าของเจ้าส้ม อย่างไรก็ตามเสียสัตว์ก็มักจะสะท้อนบุคลิกของเจ้าของนี่นา

จี๋หมินเยร์ทรุดตัวลงบนโซฟาของน้องชาย “แย่งอาหารหมากินทุกวัน จะไม่หนักยังไงไหว”

ความทรงจำทั้งสองเคียงคู่ขนานกันไป ส่วนที่เป็นความทรงจำใหม่ฉายอยู่ในสมองของจี๋วี่สื่อเหมือนกับภาพยนตร์ เขาจำได้ว่าจี๋หมินเยร์เลี้ยงคอร์กี้ไว้หนึ่งตัว

เช่นเดียวกับในความทรงจำเดิมของจี๋วี่สื่อ จี๋หมินเยร์เป็นอาจารย์บรรยายอยู่ที่มหาวิทยาลัยใกล้เคียงๆ กัน อีกฝ่ายต้องเข้าร่วมงานเลี้ยงฉลอง

วันครบรอบของมหาวิทยาลัยในตอนค่ำ เจ้าส้มที่เพิ่งถูกพี่สะใภ้พาไปอาบน้ำ
เมื่อวันก่อนตัวหอมฟุ้ง จี๋อวี๋ลือลอบแมวไปพรางคุยกับจี๋หมินเยว๋วไปพราง

การแสดงออกของจี๋อวี๋ลือดูปกติมาก นอกจากผมมองเล็กน้อยหลัง
ออกไปปฏิบัติภารกิจ สภาพจิตใจก็ไม่ต่างอะไรไปจากเดิม จี๋หมินเยว๋วถาม
“หัวหน้าซึ่งที่มีอคติกับนายเป็นพิเศษคนนั้นนะ พอได้อยู่ด้วยกันแล้วเป็น
ยังไงบ้าง คงไม่ได้รังเกียจตอนทำงานใช่ไหม”

เขาเห็นเสียงคำว่า “รังเกียจ” ไม่มีใครเข้าใจความเจ้าคิดเจ้าแค้นของ
จี๋อวี๋ลือดีไปกว่าจี๋หมินเยว๋วอีกแล้ว น่ากลัวว่าในโลกนี้คนที่สามารถรังเกียจ
จี๋อวี๋ลือได้คงยังไม่เกิด

จี๋อวี๋ลือปฏิเสธการไปช่วยที่เจียงเฉิง ผู้การหลินจิ้งเคยโทร.มาขอความ
ช่วยเหลือจากศาสตราจารย์จี้ ทำให้จี๋อวี๋ลือต้องเผยแพร่เหตุที่ปฏิเสธไปบ้าง
เล็กน้อย ด้วยเหตุนี้ชื่อเสียงด้านลบของหัวหน้าซึ่งคนนั้นจึงแพร่สะพัดไปทั่ว
สาขาหนึ่งเฉิง เท่านั้นไม่พอยังลอบไปเข้าหูตระกูลจี้ด้วย เกรงว่าทำอย่างไร
ก็คงไม่สามารถล้างมลทินได้แล้ว

จี๋อวี๋ลือตอบ “ก็ดี ชาวลือพอส่งต่อมากเข้าก็บิดเบือนไป ความจริง
จากความสามารถของเขาก็มีสิทธิ์ที่จะวางท่าอวดดีได้นั้นแหละ”

นั่นหมายความว่าคนคนนั้นใช้ได้ดีทีเดียว ไม่เช่นนั้นคนที่เจ้าคิดเจ้าแค้น
อย่างจี๋อวี๋ลือ ไม่มีทางพูดแก้ต่างให้อีกฝ่ายแม้แต่คำเดียวแน่

จี๋หมินเยว๋วยิ้ม “แล้วที่บอกว่าเขาเป็นพวกเกลียดรักร่วมเพศละ เป็น
แค่ชาวลือหรือเปล่า”

หยันเตาสีเข้มลุ่มลึกของอีกฝ่ายผุดขึ้นมาในความคิด จี๋อวี๋ลือเอ่ยความ
เห็น “เขา...ก็เป็นแค่ผู้ชายที่ชอบเพศตรงข้ามคนหนึ่งเท่านั้น”

จี๋หมินเยว๋วอยู่นานมากไม่ได้ หลังจากพูดคุยกันสักพักและแน่ใจว่า
น้องชายปลอดภัยดี ก็เอ่ยขอตัวกลับพร้อมกับกำข้าว “พ่รุ่นนี้กลับไปกิน
ข้าวเย็นที่บ้านด้วย เหล่าจี้คงมีเรื่องคุยกับนายยาวแน่ เตรียมใจไว้ได้เลย”

แมวกระโดดออกจากอ้อมแขนของจี๋อวี๋ลือ อึ้งเท่าแมวอันนุ่มนุ่ม
ไร้สัมผัสเสียงเดินวนในห้องก่อนวกกลับมากระโจนเข้าหาจี๋อวี๋ลือพร้อมร้อง
เหมียว ๆ บ่งบอกว่าอยากกินน้ำ

จิววีลือลุกขึ้นไปเตรียมน้ำที่ห้องครัว ตอนนั้นเองเขาถึงได้พบว่าภายในบ้านมีอะไรบางอย่างที่ไม่เหมือนเดิม

แก้วที่เขาเคยทำแตกยังวางอยู่บนโต๊ะในสภาพสมบูรณ์ บนโต๊ะอาหารมีหนังสือสองสามเล่มที่เขาเคยอ่านไปนานแล้ววางทิ้งไว้ จุดที่เคยแขวนภาพขาวดำบนผนัง บัดนี้ถูกแทนที่ด้วยภาพครอบครัวตระกูลจิวเมื่อสิบปีก่อน คอนโดแมวในบ้านเหลือเพียงอันเดียว และซามอาหารแมวที่ข้างผนังก็วางอยู่อย่างโดดเดี่ยวเช่นกัน...

ความทรงจำถึงโถงเข้ามาพร้อมๆ กับการมองเห็นทำให้จิววีลือปวดหัวเหมือนหัวจะแตกเป็นเสี่ยงๆ ซามใส่น้ำปล้นคว้าลงบนพื้น

จิววีลือลงไปนั่งคุกเข่าบนพื้นพร้อมหอบเบาๆ

เจ้าแมวน้อยเดินวนรอบตัวเขาด้วยความกังวล มันเอาหน้าดูไถ่ไปมาบนมือของเขาค้ายกับกำลังเอ่ยถามว่าเขาเป็นอะไร

ทันใดนั้น เขาพลันนึกเรื่องบางอย่างได้จึงรีบเปิดระบบฉายภาพจากโทรศัพท์ ก่อนพิมพ์คำว่า “เซ็งอวิน” ลงในแถบค้นหาบนหน้าเว็บไซต์

ผลการค้นหาปรากฏขึ้น “เซ็งอวิน เพศชาย นักวิทยาศาสตร์สาขาฟิสิกส์ชื่อดัง เกิดวันที่ 2 สิงหาคม คักราชชิงหยวน ปี 1405 และถึงแก่กรรมที่บ้านเมื่อวันที่ 6 เมษายน คักราชชิงหยวน ปี 1439...”

เมื่ออ่านถึงตรงนี้ จิววีลือก็ปิดหน้าเว็บลงทันที

ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

เขาโง่หรือเปล่า เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นตั้งแต่ก่อนที่ทุกอย่างจะเกิดการเปลี่ยนแปลงเมื่อสิบห้าปีก่อนเสียอีก

จิววีลือกดสั่งอาหารให้ตัวเองนิดหน่อย

โชคดีที่ร้านที่เขามักจะสั่งบ่อยๆ ไม่ได้หายไปเพราะการเปลี่ยนแปลงนั้น หลังจากสั่งอาหารเรียบร้อยแล้ว เขาก็ไปค้นหาไวน์แดงในบ้านที่จีหมีนยัวร์ถือติดมือมาเมื่อครั้งก่อน แล้วดื่มไปครึ่งแก้วเหมือนกับตอนที่อยู่ใน “สถานีวิเคราะห์ข้ามเวลา”

กลางดึก นอกหน้าต่างเริ่มมีฝนตกปรอยๆ

จิวี่ลือลุกขึ้นมาปิดหน้าต่างก็พบว่าบนถนนที่ปกติพลุกพล่านมีแสงไฟสว่างไสวกลับไม่มีรถเลยสักคันเดียว เขาชะงัก ทันใดนั้นก็สังเกตเห็นว่าเมืองที่คุ้นเคยตรงหน้าเปลี่ยนไป โดยมีสองด้านซ้ายขวาสมมาตรกันอย่างสมบูรณ์ราวกับเป็นเงาสะท้อนในกระจก

สี่แยกที่อยู่ห่างไกลออกไปปรากฏคนคนหนึ่งอยู่บนทางม้าลาย คนคนนั้นท่าอะไรบางอย่างที่เปล่งแสงไว้ในมือ

จิวี่ลือมีความสามารถในการมองเห็นอันเป็นเลิศ เขาเห็นชัดเจนว่ามันคือดอกไม้เรืองแสงดอกหนึ่ง และคนคนนั้นก็ยกหน้าขึ้นมอล้ำกับรู้สึกได้ถึงสายตาของเขา

จิวี่ลือตกใจจนถอยหลังไปสองสามก้าว ก่อนจะออกแรงปิดหน้าต่างตามสัญชาตญาณ เขาก้าวเดินหมายจะกลับไปเตียงนอน แต่กลับมองเห็นกองเลือดหลังบานประตูโดยไม่ทันตั้งตัว หน้าแข้งที่สวมรองเท้าบูตสีดำข้างหนึ่งวางอยู่กลางกองเลือดนั้น

เขาตัวสั่นเทาขึ้นมาทันที

มือใหญ่อุ่นๆ ปิดทับลงมาบนดวงตาของเขา เสียงอันคุ้นเคยเอ่ยขึ้นข้างหู “อย่ามอง”

...

จิวี่ลือสะดุ้งตื่นจากฝันร้าย เหงื่ออาฟแตกพลั๊ก

เขารู้สึกหนักบริเวณหน้าอกอย่างมาก วัตถุนุ่มนวลชนปุ๊กปุ้ยก้อนหนึ่งทับอยู่บนร่างเขา เป็นเจ้าแมวเหมียวที่นอนหมอบอยู่บนแผ่นอกของเขาอย่างสบายใจ

จิวี่ลืออุ้มแมวออก เจ้าส้มส่งเสียงร้อง “เหมียว” ด้วยความน้อยใจ บางทีมันอาจจะไม่พอใจเลยกระโดดลงจากเตียงไป

เขาเปิดโทรศัพท์หวังจะดูว่าตอนนี้เป็นเวลากี่โมงแล้ว แต่กลับเห็นแจ้งเตือนว่ามีข้อความที่ยังไม่ได้อ่าน

หัวหน้าช่าง : [ถึงบ้านหรือยัง]

ข้อความนี้ถูกส่งมาเมื่อเจ็ดถึงแปดชั่วโมงก่อน เป็นตอนที่รถไฟแม็กเลฟของจิวี่ลือมาถึงหนิงเฉิงพอดี้ แต่เขากลับไม่ได้สนใจจะดูโทรศัพท์

ข้อความนี้ทำให้หัวใจดวงหนึ่งที่อยู่กลางอากาศพลันหล่นวูบ ดิ่ง
เอาความคิดกลับมาสู่ความเป็นจริง จี๋อวี๋สื่อตอบ [ถึงแล้ว]

เสียงฝนดังขึ้นเรื่อยๆ ตอนนั้นเองจี๋อวี๋สื่อถึงได้พบว่าตัวเองไม่ได้ปิด
หน้าต่างจริง ๆ

หลังจากเขาลุกขึ้นมาปิดกระจกหน้าต่างแล้วกลับขึ้นเตียงถึงรู้ว่ามันเป็น
เรื่องไม่สมควรที่เขาส่งข้อความตอบกลับใครอีกคนทั้งที่ตอนนั้นเลยเที่ยงคืน
เข้าไปแล้ว แต่สิ่งที่ทำให้เขาประหลาดใจคือซ่งฉิงหลานยังไม่นอน อีกฝ่าย
ตอบข้อความกลับมาทันที

หัวหน้าซ่ง : [ดิ๊กขนาดนี้แล้วยังไม่นอนอีก]

จี๋อวี๋สื่อแทบจะนึกภาพซ่งฉิงหลานเล็กคิ้วเล็กน้อยแสดงถึงความ
แปลกใจได้เลยทีเดียว

จี๋อวี๋สื่อตอบอีกฝ่าย : [สะดุ้งตื่นขึ้นมาอะ]

คราวนี้ผ่านไปครู่ใหญ่กว่าซ่งฉิงหลานจะตอบกลับมา

หัวหน้าซ่ง : [ผมไม่กวนแล้ว]

จี๋อวี๋สื่อรู้ว่าประโยคนี้น่าบอกถึงการตัดจบบทสนทนา เขาปิดโทรศัพท์
แล้วลงจากเตียงอีกครั้งเพื่อไปเอาเครื่องเล่นเกมหน้าจอขาวดำในกระเป๋าทือ
ที่ยังไม่มีเวลาได้เก็บเข้าที่

ท่ามกลางเสียงฝน

ตอนที่เกมเตตริสดำเนินไปถึงสองแสนคะแนน โทรศัพท์ก็สั่นขึ้นมา
อีกครั้ง เมื่อจี๋อวี๋สื่อเห็นข้อความใหม่ก็เผยสีหน้างุนงง

หัวหน้าซ่ง : [รักษาสุขภาพด้วย]